

GLASNIK
svetog

JOSIPA

LIST ŠTOVATELJA SVETOG JOSIPA ■ BROJ 3 ■ GODINA XXX ■ STUDENI 2014. ■ CIJENA 10 kn

mons. MARIJAN RADANOVIĆ
1921. - 2014.

Glasnik svetog Josipa,

broj 3/2014., godina XXX, studeni 2014.
List Nacionalnog svetišta svetog Josipa
47000 Karlovac-Dubovac
Boškovićeve 36

Tel./faks: +385 (47) 417-031

www.svetijosip.com

e-mail: rektor@svetijosip.com

Glavni i odgovorni urednik:

Antun Sente, ml., rektor

Grafički urednik:

Nenad Vojnović

Lektura:

Marina Barišić

Fotografije:

Uredništvo GSJ, KAfoto; Dinko Neskusil

Uredništvo:

Matija Barberić, Ana Car,

Anđelko Katanec, Antun Sente

Tisak:

Tiskara Pečarić&Radočaj, Karlovac

Izdavač:

Nacionalno svetište svetog Josipa
Karlovac - Dubovac

Za izdavača:

Antun Sente, ml., rektor

List izlazi 4 puta godišnje.

Cijena pojedinog primjerka je 10,00 kn.
Godišnja pretplata za: Hrvatska: 40,00 kn,
Europa: 12 Eur, Australia: 30 AUD,
Canada: 25 CAD, USA: 25 USD

Račun: Karlovačka banka d.d.

HR6724000081510197283

Župni OIB: 68915844573

SADRŽAJ

■	UREDNIKOVA RIJEČ	3
■	REKTOROVA RIJEČ	4
■	VALJAŠ SLUGO DOBRI I VJERNI. U MALOME SI BIO VJERAN, NAD MNOGIM ČU TE POSTAVITI. UĐI U RADOST GOSPODARA SVOGA.	5
■	NIŠTA ZA SEBE, SVE ZA BOGA I ČOVJEKA.	6
■	KARDINAL JOSIP BOZANIĆ, NADBISKUP ZAGREBAČKI - VELIK JE ONAJ KOJI SLUŽI	8
■	ŽUPNIK SVOM ŽUPNIKU	13
■	GOVOR GRADONAČELNIKA GRADA KARLOVCA GOSPODINA DAMIRA JELIČA	16
■	JEDNA ŽUPA – PETORICA SVEĆENIKA.	18
■	MARIJANOVO DJELO SAČUVANO LOJZEKOVIM SAMOZATAJNIM SLUŽENJEM	20
■	UVIJEK IMAJTE MOLITVU U SRCU	21
■	DRAGI ŽUPNIČE ANTUNE!	22
■	DRAGI MOJI KARLOVČANI!	23
■	IZ POVIJESTI - GLASNIK SV. JOSIPA	25
■	SV. JOSIP U POVIJESNOME HODU HRVATSKOGA NARODA I GRADA KARLOVCA	26
■	DNEVNIK KRAŠIČKOG ŽUPNIKA	30
■	SVETI JOSIP BLIZAK OBIČNOM ČOVJEKU.	31
■	SV. JOSIP - SVETAC ŽIVOTNE BORBenosti, MARLJIVOG RADA I VELIKOG POUZDANJA U BOGA.	32
■	BIBLIJSKI LIK SVETOG JOSIPA	34
■	BRAND SVETOG JOSIPA	36
■	SVE VEĆI BROJ HODOČASNIKA U NACIONALNOM SVETIŠTU SVETOG JOSIPA	39
■	JOSIPOV PLAN ZAŠTITE OBITELJI I PRAVIH VRIJEDNOSTI	52
■	ČUVAJTE MLADENAČKU SLOBODU I IZGRAĐUJTE SVOJ IDENTITET U OSLUŠKIVANJU RIJEČI!	54
■	NOVI ŽIVOT I NOVA RADOST U CRKVI MAJKE BOŽJE SNJEŽNE	56
■	KARLOVAC - POPLAVLJENI GRAD?	58
■	LOGO NACIONALNOG SVETIŠTA SVETOG JOSIPA KARLOVAC – DUBOVAC	61
■	DARIVATELJI	62
■	BRATOVŠTINA SV. JOSIPA ZA POMOĆ UMIRUĆIMA.	63

DRAGI ČITATELJI GLASNIKA SVETOG JOSIPA

Ponajprije Vam hvala na mnogim pozivima koje ste ostvarili tijekom proteklog mjeseca pitajući gdje se pojavio problem i zašto još niste dobili „Glasnik”. Svaki vaš poziv bio je novi poticaj uredništvu da kvalitetnije i ljepše pripremi ovaj broj.

Odlukom zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića dosadašnji upravitelj Nacionalnog svetišta svetog Josipa preč. Alojzije Burja razriješen je službe i imenovan župnikom u susjednoj župi svetog Martina u Hrnetiću, a vlč. Dragec Gereci, dosadašnji urednik i kapelan na Dubovcu, imenovan je upraviteljem župe na Vinagori u Hrvatskom zagorju. Novi rektor Nacionalnog svetišta svetog Josipa, a samim time i glavni urednik „Glasnika svetog” Josipa je mons. mr. sc. Antun Sente, ml., a njegov prvi pomoćnik je vlč. Anđelko Katanec. Ovom prigodom želimo zahvaliti i preč. Burji i vlč. Gereciju za veliku trud koji su ulagali u štovanje svetog Josipa i za uređivanje našeg „Glasnika”. Novim je svećenicima trebalo nešto vremena da se upoznaju s novim okolnostima te da na temelju dosadašnjih uređivanja crkvenih tiskovina, primijene bogato iskustvo na naš „Glasnik”.

Već i sami vidite da je Glasnik dobio novo ruho, nadamo se vašem oku i ukusu prihvatljivo, ali i nove suradnike. To su naši profesori s Katoličkog bogoslovnog fakulteta dr. Davor Šimunec i dr. Darko Tepert, zatim je tu i vjeroučiteljski tim iz udruge „Ekosspiritus” i jedna karlovačka redovnica s. Ivana Margarin. Zahvaljujemo im na suradnji, a vama preporučamo čitanje. U uređivanju „Glasnika”, inspiraciju smo tražili i u „starim”, onim prvim brojevima Glasnika koji je počeo izlaziti još davne 1873. godine pod uredništvom dr. sc. Josipa Stadlera.

Razumljivo, najviše smo prostora posvetili graditelju Svetišta svetog Josipa i obnovitelju „Glasnika”, nedavno preminulom prelatu Njegove Svetosti Marijanu Radanoviću. Svetište je posvećeno prije 40 godina, a „Glasnik” obnovljen prije 30 godina, upravo i najviše njegovom zaslugom. Uz tekstove iz naše povijesti donosimo i nešto iz naše suvremenosti.

U nadi da ćete pronaći korisnih, poučnih i nadasve na život u Duhu ohrabrujućih misli rado vam preporučamo novi broj „Glasnika svetog Josipa”.

Uredništvo

Dragi štovatelji svetog Josipa!

Dolaskom u Karlovac i preuzimanjem službe rektora Nacionalnog svetišta svetog Josipa počele su mi se otvarati nove spoznaje o veličini i nezaobilaznom liku svetog Josipa u vjerničkom životu. Evangelist Matej u 1. poglavlju svoga evanđelja Josipa naziva pravednim mužem. Te dvije karakteristike puno govore o svetom Josipu. On je uistinu bio i muž i pravedan. Imao je muževnu snagu i nadasve je poštivao pravdu.

Pokušajmo zamisliti kako mu je bilo kada mu je Marija obznanila da je zatrudnjela. Dobro je znao da su se zavjetovali na djevičanstvo. S jedne strane Marijina izjava da je trudna po Duhu Svetome, a s druge strane po zdravoj ljudskoj logici žena može zatrudnjeti samo ako poznaje muškarca. Josipova pravednost se očituje u tome što ne odbacuje Marijin iskaz koliko god se on činio nerazumnim i neprihvatljivim. On to ne razumije, to najbolje dokazuje opet evangelist Luka: „A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti” (Lk 1,19). Često se u sličnim situacijama pronađu i današnji muškarci. Razumljivo je da u obiteljskim odnosima dolazi do nerazumijevanja. Stoga bi upravo muškarci, a i žene trebali pronalaziti nadahnuće u svetom Josipu i imati hrabrosti muževnom snagom prihvatiti onu drugu osobu iako ne razumiju o čemu se radi i ne zaključivati, a još manje brzopleto djelovati samo na temelju vlastitog suda, pa makar u to bili, u tom trenutku, potpuno uvjereni. Neke stvari nadilaze razumska

objašnjenja i same materijalne činjenice. Da bi to čovjek razumio, mora imati muževnu snagu, zapravo snažno i neograničeno povjerenje u Boga koji ima moć sva naša nerazumijevanja i prepreke pretvoriti u naše spasenje. Josip je upravo to stekao kada je povjerovao Božjoj poruci prenesenoj preko anđela da je sve ono što mu je Marija govorila prava istina. Ljudi to nisu razumjeli, vjerojatno su mu to kasnije

predbacivali, možda su mu se i rugali o čemu nam svjedoči Ivanovo evanđelje: „Rekoše mu: Mi se nismo rodili iz preljuba.” (Iv 8,41). No, sve to nije pokolebalo Josipa da ostane pravedan i da istinu koju je uz Božju pomoć spoznao nosi muževnom odlučnošću. Josipu nije bilo važno što ljudi misle, već što je volja Božja.

Upravo nam danas treba takvih muževa i očeva koji se neće povoditi za zamamnostima i prigorima svijeta, već koji će osluškujući Božji glas hrabro štititi i voditi svoju obitelj.

Josip i Marija su bili zajedno, sigurno su međusobno jedno drugo hrabрили, a Isus je bio u sredini. Stoga pozivam sve današnje obitelji, ponajprije muževe i žene da jedno drugo ohrabruju u dobrome i imaju razumijevanja i strpljivosti za ograničenja te da im Gospodin Isus bude u središtu života i obitelji. Tada će sva nerazumijevanja i poteškoće nestati i na njima će počivati Božji blagoslov.

Mons. Antun Sente, ml., rektor

VALJAŠ SLUGO DOBRI I VJERNI. U MALOME SI BIO VJERAN, NAD MNOGIM ĆU TE POSTAVITI. UĐI U RADOST GOSPODARA SVOGA.

Mons. Marijan Radanović ispraćen je na vječni počinak 19. kolovoza 2014. u Nacionalnom svetištu sv. Josipa na Dubovcu, u Karlovcu, u kojem je 44 godine bio župnik, a zadnjih 15 godina djelovao u mirovini.

Od 12 do 16 sati lijes s tijelom prečasnog Marijana bio je izložen ispred oltara u svetištu, te su mu mnogi vjernici došli iskazati poštovanje i oprostiti se od svog „starog župnika“, kako su ga često zvali. Uz lijes se cijelo vrijeme izmjenjivala počasna straža sastavljena od članica i članova Križarske organizacije, te Gradska straža grada Karlovca. U 13 sati grkokatolički svećenici predvođeni mons. Nikolom Kekićem, vladikom križevačkim, predvodili su zaupokojno bogoslužje, grkokatolički obred za pokojnika.

Sprovodna sv. misa započela je u 16 sati, a predvodio ju je kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup, uz još stotinjak svećenika, uključujući i bivšeg dubovačkog kapelana, Vladu Košića, biskupa sisačkog, preč. Alojzija Burju, upravitelja Nacionalnog svetišta, mons. Ferdinanda Vražića, Franju Tomaševića, OFM, karlovačkog dekana i mons. Antuna Sentea, ml., novoimenovanog rektora Svetišta, te uz nazočnost brojnih drugih svećenika. Sv. misi prisustvovali su i gradski čelnici predvođeni gradonačelnikom Damirom Jelićem te oko 1500 vjernika iz grada Karlovca i okolice, kao i svi oni u čijim je životima prečasní Marijan ostavio duboki trag.

Kardinal Bozanić zahvalio je mons. Marijanu na odanom svećeničkom služenju. Istaknuo je da Karlovac treba zahvaljivati za

dar svećenika koji je u skromnosti i samozatajnosti naviještao Kraljevstvo Božje, na veličini čovjeka i svećenika koji je obilježio grad Karlovac životom svoga svećeničkog svjedočenja. Naglasio je da su život Marijana Radanovića resili vjera i pouzdanje u Boga u svakidašnjem životu, životno zajedništvo s Bogom koje se hrani euharistijom, redovitim klanjanjem pred Presvetim oltarskim sakramentom, svetom ispovijedi i djelima milosrđa, a zatim i pobožnošću prema Presvetoj Bogorodici Mariji te štovanjem sv. Josipa. Ustrajno je radio za dobro čovjeka, donosio svjetlo evanđelja, vjernicima pokazivao put prema Kristu, te svjedočio vjeru i riječima i djelima. Župljanima je bio primjer svetoga čovjeka koji svojim primjerom promiče skromnost, milosrđe i samozatajnost. Kardinal je uputio zahvalu mons. Radanoviću za sve što nam je dao i ostavio, kao i za sve što će nam dati u neprekidnom nebeskom zajedništvu. Završio je Kristovim riječima: „Valjaš slugo dobri i vjerni. U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti. Uđi u radost Gospodara svoga.”

Na kraju sv. mise, mons. Marijana s nekoliko riječi na posljednji počinak ispratili su i rektor svetišta, preč. Alojzije Burja i gradonačelnik Damir Jelić, zahvalivši mu na svemu što je učinio i uložio u svetište, grad Karlovac i živote njegovih sugrađana.

Nakon toga uslijedila je sprovodna procesija koja je krenula od crkve kroz Boškovićevu, Supilovu i Primorsku ulicu prema rimokatoličkom groblju gdje je posljednje počivalište mons. Radanovića. Položivši tijelo u grob i predavši dušu svog voljenog župnika, svi okupljeni otpjevali su njemu posebno dragu pjesmu, križarsku himnu „Zastave gore”.

Matija Barberić

NIŠTA ZA SEBE, SVE ZA BOGA I ČOVJEKA

Sjećanje na pokojnog monsinjora Marijana Radanovića uvijek u čovjeku pobuđuje veliko poštovanje koje njegova osoba kao čovjeka, kao svećenika i kao dubovačkog župnika kroz pune 44 godine i kasnije kao župnog subsidiara u mirovini kroz 15 godina zahtjeva dužno poštovanje, objektivnost i istinu.

Prvo što moram reći je da je iz njega zračila duboka ljudskost-čovječnost. On je bio čovjek duboke vjere, duboke ljudske kvalitete koji je gledao u svakom susretu prvo čovjeka, a onda sve drugo. On je bio pojam svećenika u Karlovcu, kako je na jednom mjestu napisao jedan novinar, „naš Marijan”.

Mons. Radanović je kroz život prošao s motom „Ništa za sebe, sve za Boga i čovjeka”.

Kada sam došao u Župu Završje 1963. godine, imao sam prvi susret s Marijanom na Dubovcu.

On je tada na Dubovcu bio župnik već 9 godina. Živio je u župnoj kući koja je bila nacionalizirana 1945. i dana nekim stanarima, a on je živio u potkrovlju u skromnoj sobici koja je nekoć bila sušionica mesa.

To se ni tada nije moglo zvati soba. On nije prigovarao i odatle je krenulo njegovo djelovanje za župu i župljane. Od tada je prošlo punih 50 godina tijekom kojih smo zajedno prošli mnogo toga. Zadnji put smo se vidjeli u četvrtak 14. kolovoza, dva dana prije njegove smrti u bolnici na Švarči. Nagnuo sam se nad njegov krevet i u uho mu šapnuo da je umro vlč. Domitrović, a on je otvorio oči, pogledao me, micanjem usta govorio „po koj mu vječni”, uzeo moju ruku i stavio na

svoja prsa. Gledao me bez riječi. Vidio sam da se njegova svijeća gasi, da je htio nešto reći, ali nije mogao. Njegov život, pastoralno djelovanje bilo je u obnovi župe nakon rata. Osjetio je potrebu da se starijim ljudima omogući lakši pristup u crkvu i tada je pala ideja: „Treba graditi novu crkvu ispod župne crkve Gospe Snježne. U to vrijeme svi svećenici su na mogućnost izrade crkve gledali s velikom dozom sumnje, no mons. Marijan imao je točnu viziju kako će se razvijati Dubo-

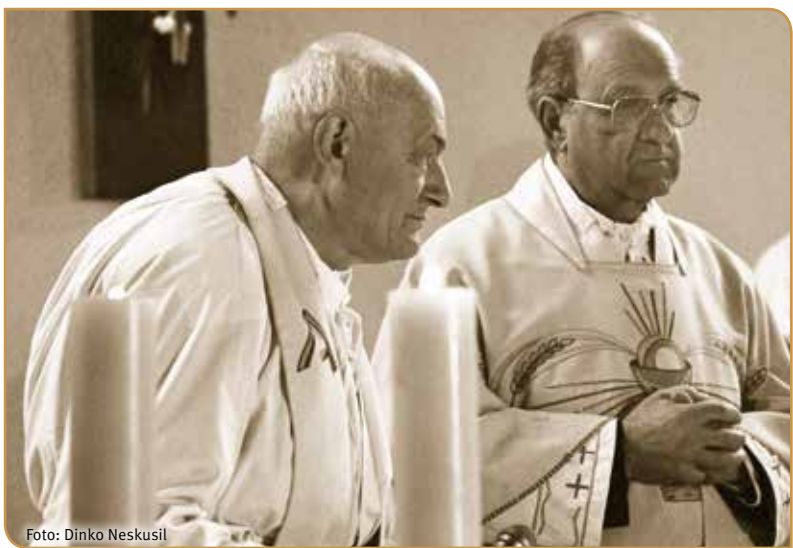

Foto: Dinko Neskusil

vac i na kojem mjestu će niknuti nova crkva. Sjećam se da me jednom, kada sam došao k njemu, odveo na mjesto gdje je bila doslovno močvara i rekao da će na tome mjestu biti izgrađena crkva. To je bilo crkveno zemljište i to nam nisu nacionalizirali. Pitao sam ga tko će dati dozvolu za izgradnju crkve, danas u ovo teško vrijeme za crkvu. On je stao, zatvorio oči i rekao: „Sv. Josip.” Kad sam ga pitao kako je do toga došao, odgovorio je kako je sv. Josip u Zagrebu, tada „crvenoj” Trešnjevci, sebi našao svoje mjesto, a isto tako će i u Karlovcu. Od Zagreba do Rijeke nije bilo crkve posvećene sv. Josipu i ona će biti u Karlovcu.

Tada je počeo pisati molbe, zahtjeve i tako tko zna koliko puta dok mu nije uslišena

molba. Konačno je u siječnju 1967. godine došla dugo očekivana dozvola. Krenulo se u pripreme za izgradnju crkve sv. Josipa. Radio je ustrajno, ali promišljeno kako bi realizirao svoj cilj. Sve je bilo zalijevano žrtvom, odricanjem, vjerom i nadasve ustrajnom molitvom. A crkva je nicala kao vrganj poslije kiše i već za godinu dana izgrađena je pomoćna kapela u kojoj su se služile svete mise. Kroz sve to vrijeme radio je i borio se za povrat prostora u velikom dubovačkom marofu. Nakon što je crkva posvećena, velikodušno se zalagao da crkva sv. Josipa postane Nacionalno sveetišće sv. Josipa. I u tome je uspio.

Dosljedno živjeti, djelovati i živjeti svoje zvanje svećenika uvijek je bilo, a posebno tada, teško, ali i privlačno. Marijan je doslovno shvatio da je po ređenju poslanik Božji. Osjetio je potrebu za crkvenom štampom: izdavao je razne brošure, letke, sličice. Pokrenuo je izdavanje župnog lista koji je kasnije prerastao u današnji „Župni list” karlovačkog dekanata. Kasnije je osnovao „Glasnik sv. Josipa” koji izlazi i danas.

Kao vrli pastoralac, osjetio je živu potrebu i brigu za stare i bolesne. Prvi je krenuo u bolnicu na Dubovcu i s puno poteškoća obilazio bolesnike. Poslije, kada je na Švarči otvorena velika karlovačka bolnica, uz švarčanškog župnika vrijedno je obilazio sve odjele u bolnici. Možete samo zamisliti kakve smo sve poteškoće u obilasku naših bolesnika, u tadašnje vrijeme, morali proživljavati. Za bolje razumijevanje tih vremena, svećenik je smio posjetiti bolesnika samo za vrijeme posjeta. To je bilo veoma teško. Zajedno smo izborili da smijemo posjetiti naše bolesnike i podijeliti im sakramente ujutro od 6 do 7 sati kada je počelo radno vrijeme bolnice. Mons. je do kraja živio siromašno i skromno. Nikada nikog nije napadao, ali se istodobno držao svojega. Živio je svjedočeći svojim životom ljubav i vjernost prema Bogu, prema Crkvi i prema čovjeku. Kroz te godine, gotovo

od prvoga dana, s mons. Marijanom trpjele su, žrtvovala se i sudjelovala časne sestre Kćeri Božje ljubavi koje je on pozvao u župu na suradnju. One su vjerni i istiniti svjedoci života i rada pok. Marijana. U svećeničkim krugovima slovio je kao uzoran svećenik, suvremen pastoralac i ništa nije propustio u odnosu na pastvu i služenje Bogu. Prigodom posvete crkve sv. Josipa tadašnji nadbiskup zagrebački kardinal Franjo Šeper donio je Papinu bulu u kojoj Papa mons. Radanovića imenuje prelatom Svete stolice. To je jedno od najviših odlikovanja koje Papa daje onima koji nisu biskupi. Tom je prilikom kardinal Šeper zahvalio za požrtvornom i velikodušnom radu u župi. Kasnije mi je rekao da mu je bilo jako neugodno primati takvo odlikovanje i priznanje.

Tko je bio i što je značio mons. Marijan za Župu Dubovac i za grad Karlovac, najbolje govori i svjedoči njegov veličanstveni isprčaj na dubovačkom groblju, propovijed uzoritog kardinala, zagrebačkog nadbiskupa J. Bozanića, zatim domaćeg župnika preč. Alojzija Burja te karlovačkog gradonačelnika prof. Damira Jelića. I posljednja poruka nad otvorenim grobom mons. Marijana koju je izrekao kardinal Bozanić bila je: „Dragi vjernici, dolazite moliti na ovaj grob.”

Htio bi još na kraju posebnu zahvalnost uputiti svima u karlovačkoj općoj bolnici - plućnom i zaraznom odjelu koji su s puno ljubavi i poštovanja prilazili posljednjim danima života pokojnog Marijana.

Veliko im hvala! Također zahvaljujem na svojoj ljubavi i skrbi časnim sestrama koje su ga njegovale u svim danima njegove bolesti.

Svi mu se molimo da on moli za nas. Blagoslovljena njegova prisutnost među nama ovdje!

mons. Ferdo Vražić

**Kardinal Josip Bozanić,
nadbiskup zagrebački**

VELIK JE ONAJ KOJI SLUŽI

Homilija na sprovodu premeta Marijana Radanovića

Karlovac, Župa BDM Snježne na Dubovcu, 19. kolovoza 2014. godine

Čitanja: Iz 25, 6a. 7-9; 2 Kor 5, 1. 6-10; Iv 17, 24-26.

Draga braćo i sestre!

1. Karlovac se danas oprašta od svećenika Marijana Radanovića. Karlovac danas prati na posljednji počinak župnika koji je zadužio ovaj grad svojim odanim svećeničkim služenjem. Karlovac danas zahvaljuje Bogu za dar svećenika koji je ulicama ovoga grada u skromnosti i samozatajnosti navijestao Božje milosrđe. Karlovac se danas divi veličini čovjeka i svećenika koji je obilježio ovaj grad životom svoga svećeničkog svjedočenja. Braćo i sestre, tko je velik pred Bogom? Velik je onaj koji služi.

2. U prvom misnom čitanju slušali smo navještaj proroka Izaije: »I reći će se u onaj dan: Ovo je Bog naš, u njega se uzdismo, on nas je spasio« (Iz 25,9).

Vjera u Boga, pouzdanje u Boga u svakidašnjem životu, životno zajedništvo s Bogom koje se hrani euharistijom, redovitim klanjanjem pred Presvetim oltarskim sakramentom, svetom Ispovijedi i djelima milosrđa, zatim pobožnost prema Presvetoj Bogorodici Mariji te štovanje sv. Josipa resili su život i rad mons. Radanovića.

U svojoj oporuci, još 1980. godine, kratko je zabilježio: »U životu sam osjećao kako providnost Božja vodi sve putove«. Ta življena vjera u providnost Božju omogućila je svećeniku Marijanu Radanoviću da u nezgodnim vremenima učini velika djela. Bogu je vjerovao, u Boga se uzdao i ustrajno ra-

dio za dobro čovjeka, braće i sestara kojima je bio poslan od Crkve.

3. Svećenik Marijan Radanović rođen je 14. rujna 1921. godine u Severinu, župi Ciglena, kraj Bjelovara. Osnovnu školu polazi u Severinu, gimnaziju u Banja Luci i Bjelovaru, teologiju je diplomirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Za svećenika ga je, 15. srpnja 1945. godine, zaređio blaženi Alojzije Stepinac. Bio je to početak teških godina komunizma. Prvu pastoralnu službu upravitelja Župe sv. Bartola u Hrastovici te privremenog upravitelja Župe sv.

Foto: Dinko Neskusić

Antuna Padovanskog u Čuntiću primio je dekretom Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu 1946. godine. Na tim službama ostaje narednih devet godina. Godine 1955. imenovan je upraviteljem Župe Blažene Djevice Marije Snježne na Dubovcu u Karlovcu gdje počinje njegovo dugotrajno i plodno svećeničko služenje, do umirovljenja 1999. godine.

O svom dolasku u Karlovac, godine 1955., mons. Radanović svjedoči ovako: »Došao sam iz Hrastovice, a prije mene tu devet godina nije bilo stalnog svećenika. Tri po-

sljednja svećenika otjerana su u logor, a kad sam došao, u župnom dvoru bila je partijska škola. Prvi moj smještaj bio je na tavanu u sušionici mesa. Stara župna kuća bila je zauzeta pa smo postupno otkupljivali prostor u vlastitoj kući. Novi župni dvor gradili smo sedamdesetih godina, pa smo se preselili. Nakon mog dolaska vjernicima je bilo drago jer su dobili svećenika i otada su imali svaki dan misu. Bilo je to vrijeme kad su mnogi bili u strahu. Tu su komunisti srušili crkvu sv. Ćirila i druge su crkvene objekte rušili. Postojala je nelagodnost

prema svećeniku i Crkvi, ali uvijek se našlo ljudi koji su znali biti susretljivi i koji su činili što su mogli u granicama svojih mogućnosti«. To je dio naše povijesti u koju je mons. Radanović unosio svjetlo evanđelja.

4. Krajem šezdesetih godina prošloga stoljeća župnik Radanović počeo je gradnju crkve sv. Josipa i novog župnog dvora. Nova crkva sv. Josipa u Karlovcu posvećena je 15. rujna 1974. godine. Ova je crkva čudo svećeničke ustrajnosti i Božje providnosti. Ovu

dužio ovo Svetište i župu, cijeli Karlovac. Više od pola stoljeća bio je tu među vama svojom molitvom - u radostima i teškoćama, u zahvaljivanju za Božje darove i milosti, u poticajima i opomenama zbog slabosti i grijeha. Svojim nesebičnim služenjem jačao je zajedništvo i solidarnost, a radikalnošću kršćanskog života svjedočio ljepotu evanđelja. Bio je svjetlo ljudima, ne štedeći napore da vjernicima pokaže put prema Kristu.

Foto: Dinko Neskusić

je crkvu zalaganjem premeta Marijana Radanovića hrvatski episkopat, 15. travnja 1987. godine, o 300. obljetnici proglašenja svetog Josipa zaštitnikom Hrvatske, uzdignuo u Hrvatsko nacionalno svetište sv. Josipa. Mons. Radanović je odavde pokrenuo posebnu pobožnost sv. Josipu, koja se širi i po, od njega ponovno započetom, izdavanju »Glasnika sv. Josipa«.

Draga braćo i sestre, mons. Marijan Radanović je svojim svećeničkim služenjem za-

Svojim je svećeništvom svjedočio da vjeru treba uvijek iznova svjedočiti, a za to nisu dovoljne samo riječi, jer kršćanstvo ne živi poglavito od mnoštva riječi. Ono mora progovoriti istinskom riječju i cjelovitošću života. Ono se izražava kršćanskim pogledom, gestom, trpljenjem, suzom, šutnjom, radošću. Kršćanski život izvire iz zajedništva s Kristom, napaja se na snazi njegove muke, smrti i uskrsnuća, jača bdijenjem pred svetohraništem.

Mons. Radanović, koristeći Bogom dane organizacijske sposobnosti i nesebično ulažući napore, posvetio je sve svoje snage pastoralnom služenju u ovome gradu. Svojim je župljanima bio oličenje svetog čovjeka koji vlastitim primjerom promiče skromnost, milosrđe i samozatajnost. U njegovom bogatom i aktivnom životu župnika posebno treba istaknuti rad s mladima i pohode bolesnicima.

5. Draga braćo i sestre, smrt i sprovod trenuci su posebnog susreta s osobom koju pratimo na vječni počinak. Pokojnik nam odjednom zasja u nekom neobičnom svjetlu, obasjan onom zbiljom u koju se po smrti zaputio. Smrt doduše zastire tijekom pokojnikova ovozemnog života, oduzimajući mu riječ, ali vjera prodiere iza te zavjese obasjavajući ga novim svjetlom. Vjera daje riječ nama da svoga dosadašnjeg suputnika vidimo i vrednujemo drugačije i cjelovitije.

»Oče! Hoću da oni koje si mi dao budu gdje sam ja, da i oni budu sa mnom: da gledaju moju slavu...« (Iv 17,24). Ove riječi Kristove velikosvećeničke molitve izraz su neizmjerne ljubavi Isusova Srca koje je ljubilo do kraja i koje se potpuno predalo, sve do žrtve života. Te riječi ne govore samo o jednostavnoj Isusovoj želji. One nam objavljuju odlučnu Učiteljevu volju da njegovi apostoli i učenici, taj privilegirani Očev dar Sinu, budu uvijek s njime u vremenu i vječnosti.

Taj »hoću«, kojim se Isus neposredno prije smrti obraća Ocu, istodobno je i molitva i traženje. To izražava nedokučivu tajnu koja obuzima život svakog kršćanina, ali posebno život onih koji su poput apostola pozvani svojim poslanjem slijediti Isusa. U evanđelju je o apostolima zapisano da je Isus izabrao one koje je htio da budu s njime (usp. Mk 3,14). Biti s njim i razmatrati njegovu slavu - to je smisao svakog kršćanskoga poziva, a posebno svećeničkoga. U tome je i njegov posljednji cilj i temeljni razlog koji rasvjetljuje smisao i daje dinami-

zam apostolskom poslanju. Riječi Svetoga pisma, što smo ih upravo slušali, na neki su način zadnja poruka koju nam kao uspomenu ostavlja naš pokojni subrat svećenik Marijan Radanović.

6. U svojoj oporuci mons. Radanović piše: »Molim za oproštenje sve koje sam bilo u čemu uvrijedio ili smatraju da sam ih uvrijedio premda to nije bila nakana. Neka mi oprostite svi kojima kao dušobrižnik nisam posvećivao dovoljno pažnje. Sa svoje strane od srca opraštam svima bilo da smatraju da su me uvrijedili ili bilo da mi što duguju«.

Molba je to, braćo i sestre, skrbnog duhovnog Oca da izvršimo svoju dužnost zahvalnosti u najboljem kršćanskom smislu: da molimo, naime, da mu velesvećenik Isus, čije je svećeničke službe bio dionik u Božjem narodu, bude u svojem milosrđu vječna nagrada.

Hvala Vam, uzorni Kristov svećeniče Marijane, za sve što ste nam dali i ostavili. Hvala za sve što ćete nam dati u neprekidnom nebeskom zajedništvu. Hvala Vam za molitve i napore, za primjer i pouke, za poniženja i trpljenja što ste radi našeg dobra podnijeli.

Dragi vjernici, vi biste mogli sada navesti mnoge primjere i svjedočanstva o krepom životu vašega svećenika i župnika. Neka ne ostanu zaboravljena. Ona su znak svetosti Kristove Crkve. Zabilježite ih i dostavite uredu ovoga Svetišta.

Izražavam kršćansku sućut nećacima i svoj rodbini pokojnog mons. Radanovića. Zahvaljujem mnogima na iskazanim osjećajima sućuti što su ih poslali proteklih dana. Zahvaljujem posebno i svima koji su bili blizu mons. Radanoviću, časnim sestrama Družbe Kćeri Božje ljubavi, medicinskom osoblju. Posebno zahvaljujem župniku i rektoru ovog Svetišta vlč. Alojziju Burji za višegodišnje zajedništvo svećeničkog života, za suradnju, pomoć i za brižljivi nastavak djela što ga je ovdje pokrenuo dragi pokojnik.

U ime Zagrebačke nadbiskupije zahvaljujem Bogu za dar svećenika mons. Marijana Radanovića. Zahvaljujem za njegov savjestan, samozatajan i predan rad u službi Katoličke Crkve u hrvatskom narodu.

U vjerničkoj nadi, s pouzdanjem predajemo svoga brata svećenika Marijana Bogu, Gospodaru života i smrti, da ga uvede u nebesko zajedništvo Presvetog Trojstva, Prečiste Djevice Marije, svetog Josipa, zaštitnika Hrvatske, blaženog Alojzija Stepinca, te svih svetih i anđela nebeskih.

Dok dragog i veoma zaslužnog svećenika mons. Marijana Radanovića predajemo Božjem milosrđu, s puno povjerenja ponavljamo riječi našega Gospodina Isusa Krista: »Valjaš, slugo dobri i vjerni! U ma-

lome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost Gospodara svoga« (Mt 25,23). Amen.

Dragi vjernici, vi biste mogli sada navesti mnoge primjere i svjedočanstva o krepom životu vašega svećenika i župnika. Neka ne ostanu zaboravljena. Ona su znak svetosti Kristove Crkve.

Zabilježite ih i dostavite uredu ovoga Svetišta.

■ ŽUPNIK SVOM ŽUPNIKU

Govor prečasnog Alojzije Burje, župnika Župe Blažene Djevice Marije Snježne i rektora Nacionalnog svetišta svetog Josipa, Karlovac - Dubovac

Uzoriti gospodine Nadbiskupe, preuzvišeni oče Vlado, biskupe sisački, prečasnica gospodo dekanima, mnogopoštovana subraćo u svećeništvu, poštovane časne sestre redovnice, cijenjeni predstavnici županijske, gradske i sudske vlasti, poštovani vjernici i prijatelji pokojnika, draga tugujuća rodbino!

Okupili smo se danas u ovom svetištu, na našem Dubovcu, da bismo povezali zahvalnost i molitvu, da bismo bili sućutni jedni drugima u danu kada se opraštamo od smrt-nog tijela našeg subrata, monsignora Marijana, slaveći vječni život darovan po vjeri.

Mnogi su mi ovih dana prišli i izrazili sućut zbog preminuća našega prečasnog, a ja danas s ovoga mjesta ponajprije izražavam sućut i svima vama, dragi vjernici, koji zajedno sa mnom osjećate tragove tuge i ranjenosti koje za sobom ostavlja smrt dragih ljudi, a osobito sućut izražavam nećacima i ostaloj ovdje prisutnoj rodbini cijenjenog prečasnog.

Smrt svećenika zahvaća puno života, jer posrijedi zapravo i nije smrt, nego život, ljudi koju su dodirnuli Bogom, koji su po svećeničkoj službi zahvaćeni Božjom prisutnošću.

Dok se Karlovcem ovih dana razlije-gao zvon s našeg svetišta, te župne crkve Majke Božje Snježne na dubovačkom brežuljku, kao i crkvice Ranjenog Isusa, on je dopirao puno dalje od Dubovca i Karlovca. Vijest o smrti prečasnog Marijana dodirnula je mnoge ljude, premostila prostore i vrijeme. Zato se ovdje, u zdanju koje je on sagrađio, osjeća prisutnost mnoštva u zajedništvu zahvaljivanja Gospodinu za njegov život i za očitovanje blizine u našim životima na različite načine.

Prečasnici! Puno je ljudi koje je zahvatio tvoj život; bolje rečeno – Gospodin po tvome životu.

I sebe stavljam na taj put.

Došavši u ovaj grad i župu prije petnaest godina susreo sam se s likom i djelom monsinjora Radanovića. Bio je ponizan, samozatajan i čvrst pri svojim stavovima, pritom uvijek uvažavajući i slušajući druga stajališta i mišljenja. Nikada nije bezrazložno povisivao glas. Okupljao je oko sebe mlade, organizirao bezbroj događanja u Karlovcu i okolici. Mnogo je pješačio pa nam svima ostaje živa slika visokog muškarca koji u svećeničkom talaru i sa šeširom na glavi kroči karlovačkim ulicama do bolnice na Švarči gdje je svakog tjedna krijepio bolesnike svetim sakramentima. I meni je pomogao da „stanem na noge“, da započnem tamo gdje je on stao, ali zapravo „stao“ samo prividno, jer je i kroz vrijeme svoje mirovine, punih petnaest godina našega suživota, marljivo radio za ljepšu i bolju župu i ljude u njoj.

S ovoga mjesta posebno bih istaknuo, između mnogih njegovih angažmana, rad s mladima kroz obnovljeno križarsko društvo koje je upravo njegovim zalaganjem oživjelo 90-tih godina prošloga tisućljeća. Nadahnut životima bl. Ivana Merza i službenice božje Marice Stanković, trudio se ideale žrtve, euharistije i apostolata prenijeti na mlade, strpljivo i uporno pozivajući ih na susrete pa je kroz križarsko bratstvo i sestrinstvo niklo i nekoliko duhovnih zvanja u našoj župi i gradu - to su njegova duhovna djeca: vlč. Mladen Škvorc, vlč. Matija Pavlaković, vlč. Marko Vuković te časna sestra Ivana Margarin i mnogobrojni uzorni kršćanski brakovi. Dakle, nije bio samo graditelj i obnovitelj crkvenih objekata, već ponajprije graditelj žive Crkve koja se i danas ovdje zrcali u vama, dragi vjernici i prijatelji dragog nam prečasnog.

Za mene osobno bio je tihi div Dubovca, do-
bri pogled Boškovićeve ulice, nenametljivi
čuvar Svetišta svetog Josipa iz čije sjene ga
danas ispraćamo na njegovo vječno počiva-
lište gdje iščekuje uskrsnuće mrtvih - vjero-
ispovijest koju je za života vjerno i dosljedno
ispovijedao.

Jučer sam u ruke uzeo i njegovu oporuku,
njegov duhovni testament koji najbolje pro-
govara o njemu samom. Čitajući ga, osjetio
sam potrebu da i vama, predragi vjernici,
prenesem dio poruke cijenjenog prečasnog:

*„Molim za oprostjenje sve koje sam u bilo
čemu uvrijedio ili smatraju da sam ih uvri-
jedio premda to nije bila nakana. Neka mi
oprote svi kojima kao dušobrižnik nisam
posvećivao dovoljno pažnje. Sa svoje strane
od srca opraštam svima, bilo da smatraju da
su me uvrijedili, bilo da mi što duguju.*

*Svojim župljanima, koji su mi pomogli i ne-
sebično se zauzimali za napredak naše žu-
pne zajednice i cijele Crkve, odajem prizna-*

*nje i zahvalnost i želim da u toj ljubavi prema
Crkvi ustraju do konca života. I sada molim
sve župljane neka budu revni kao kršćan-
ski vjernici: neka polaze redovno nedjeljom
i blagdanima na svetu misu, neka suzbiju
naše narodne mane i teške grijehe: psovku,
svađu, pijanstva, ubijanje nerođenih, težački
posao nedjeljom i blagdanom. Neka se bri-
nu za dobar vjerski odgoj svoje djece, neka
se posve povjere Gospodinu Bogu i neka u
Njemu nađu svoj mir i spasenje! Na srce stav-
ljam svojim nasljednicima širenje pobožno-
sti prema svetome Josipu te rad s križarskom
organizacijom koja nastoji pomoći duhovnu
obnovu u hrvatskome narodu.*

*Časnim sestrama, koje već više desetljeća
djeluju u župi, iskazujem za taj njihov požr-
tovni rad priznanje i zahvalnost, kao i za ne-
sebičnu pažnju koju su meni iskazivale.*

*Zahvalni pozdrav svim župljanima. Bože daj
da se svi, kada prođe naš zemaljski život,
nađemo u radosti nebeske domovine! Hvala
vam, prijatelji!”*

Braćo i sestre!

Božje milosrđe daje svjetlo zemaljskim očima; daje svjetlo duši ljepotom svoga nauka, otvara oči srca. Pokojni je Marijan duboko živio vjeru da je to milosrđe utjelovljeno u Isusu Kristu. Tom ga milosrđu preporučujem i zahvaljujem na svemu čime je dotakao i moj svećenički život te živote svih onih s kojima je dijelio posljednja desetljeća svoga uzornog i revnog svećeničkog života.

Kao župnik na odlasku, slobodan sam s ovoga mjesta zahvaliti svima onima koji su na bilo koji način pripomogli da priprema i sprovodni obredi te ukop monsinjora Radanovića proteknu u ozračju mira i dostojanstva. Neka svatko ispred svoga imena i prezimena čuje moju izgovorenu riječ: hvala! Vjerujem da će vas Bog znati bolje nagraditi nego što bi to učinile moje skromne riječi.

U ovome trenutku osjećam još puno toga što bih želio ili trebao reći o dragom prečasnem, no riječi manjkaju, a ostaje prostor tišine

koji ponekad progovara jače i snažnije od svih izgovorenih misli.

Dragi prečasn!

Dobar si boj bio, trku završio, vjeru sačuvao, stoga vjerujemo da ti je pripravljen vijenac pravednosti.

Blažena Djevica Bogorodica i sveti Josip, koje ste toliko ljubili i za života štovali i čiju ste slavu sa zanosom navješćivali u ovom svetištu i crkvama našega grada Karlovca, primili Vas sada kao svojeg ljubljenoga sina te Vam širom otvorili vrata neba kako bi se sa svojim zarediteljem blaženim kardinalom Alojzijem Steincem mogli diviti otajstvima koja ste vjerno propovijedali i slavili ovdje na zemlji.

Hvala Vam za sve! Počivali u miru Božjem!
Amen.

GOVOR GRADONAČELNIKA GRADA KARLOVCA GOSPODINA DAMIRA JELIĆA

Uzorita gospodo svećenici, časne sestre, cijenjena rodbino i svi nazočni i čitava Hrvatska na poseban način, dragi Karlovčani i Karlovčanke!

Svjestan da moje riječi mogu biti samo jedan mutni odblesak jednog zaokruženog života, u toj poniznosti pokušat ću iznijeti, u ime svih Karlovčanki i Karlovčana, jedno veliko hvala našem Marijanu!

Ne tako dugo, na ovom mjestu gdje sada stojim, bila je močvara. I to močvara koja nije pokazivala nikakvu perspektivu da bi ovdje išta plodonosno moglo biti. Dogodio se jedan život koji je imao itekako zacrtan Božji plan. I na ovom svetom prostoru, i to svetom ne samo za nas Karlovčane, nego za čitavu Hrvatsku, kako našu domovinsku, tako i iseljenu, ali i za jednu Hrvatsku u našoj jedinoj pravoj domovini u vječnosti, s nama koji smo ovdje, ne mogu ne ugledati našega Marijana u zajedništvu sa sv. Josipom, i to u bratskom zagrljaju.

Pa kako je to i sam sv. Josip samozatajno molio, u svim tim molitvama je bio i naš Marijan. I kao što se sv. Josip odrekao svojih sinova i kćeri, naš Marijan je u svima nama prepoznavao vlastite sinove i kćeri, u braći i sestrama. I sv. Josip se odrekao javnih govora, a naš Marijan je svoje javne govore oplodio u križarskim brdima. Dok je sv. Josip u tišini radio, u svim krvavim protivštinama, Marijan je gradio sv. Josipa. Sv. Josip uzoran u poniznosti, a Marijan je svoju poniznost karitativno dijelio. Sv. Josip sljubljen sa svojim križem, a naš Marijan je svakodnevno nosio posebno križeve bolesnika.

Foto: Dinko Neskusić

Sv. Josip zaštitnik naše Domovine i našega Karlovca, i naš Marijan je sanjao i žrtvovao se za naš Karlovac i Lijepu Našu. Sv. Josip koji je prigrljio Svetu obitelj i naš Marijan čija je obitelj bila jedino Katolička Crkva. Sv. Josip koji je prihvatio Mariju i naš Marijan koji se zavjetovao sv. Josipu. Sv. Josip koji je pratio Isusa i naš Marijan koji nam je Isusa svakodnevno donosio, u nadi, u ovom prostoru.

Na ovom prostoru gdje su mnoge ljudske močvare isušene, u tišini sumraka ispovjedaonica, ovdje je djelovao jedan zaokruženi život koji se dalje nastavlja u vječnosti.

Nekako, u današnjim vremenima koja svjedoče o mnogim nevremenima, u današnjoj istini koja je često u pomrčini, na današnjim našim putevima koji

su i poplavljeni i razoreni, danas dok se život na neki način grčevito izražava logikom smrti, na tom putu valja nasljedovati uzore. Jedan od njih je sv. Josip, a drugi je naš Marijan. Bogu hvala za Marijana! Marijane, Vama hvala! Preporučujemo Vam Vaš Karlovac i lijepu našu Domovinu!

JEDNA ŽUPA – PETORICA SVEĆENIKA

Kao što je godina 1978. bila godina trojice papa, tako je u jednom trenutku župa Majke Božje na Dubovcu bila župa s petoricom svećenika. Naime, početkom kolovoza službeno je potvrđeno ono što se gotovo cijelog, kišnog ljeta nagađalo, šaputalo ili glasno govorilo među vjernicima, i ne samo Dubovčakima.

- *Znaš li da Lojzek odlazi? - tvrdili su jedni.*
- *Pa kapelan ostaje! - odgovarali su drugi.*
- *Ma ne, i on je premješten! - dodavali su treći, najupućeniji.*

Doznalo se i za ime novodolazećeg župnika – Anton Sente, ml. Bila sam nekako ponosna što o novom dubovačkom župniku toliko toga „znam”: nadbiskup Bozanić poslao ga je u Sisak da pripremi ponovnu uspostavu Sisačke biskupije, prije toga doktorirao je u Rimu, onda ga je opet Nadbiskup vratio u Zagreb u Župu sv. Barbare kako bi oživio župu. I je! Samostalno uređuje i vodi emisije na nekoliko radijskih postaja, a inače mu nije stran nijedan medij. Odmah je dobio i kapelana, vlč. Anđelka Katanca. Sve su to bile stvari za priču i tresle su Dubovac kao i one brojne, gromovite oluje tijekom ljeta.

A onda, polovicom kolovoza samo dan poslije svetkovine Velike Gospe, stiže vijest koja

je potresla ne samo Dubovac i Karlovac, već domovinu i svijet, vijest koja se proširila munjevitom brzinom – preminuo je dugogodišnji dubovački župnik mons. Marijan Radanović. Nevjerica, tuga, zbunjenost, pripreme, veličanstven pogreb. Pogrebnu misu na kojoj je izrekao vrlo dirljive riječi oproštaja, kao i sam obred ukopa, predvodio je sam zagrebački nadbiskup, uzoriti kardinal Josip Bozanić.

Sve to kao da je malo pomaknulo u stranu rješavanje križaljke svećeničkih premještaja. Ili nije! Možda ju je još više naglasilo. Jedan svećenik, po mnogima sveti, preselio se u vječnost. I to baš onda kada jedan svećenički tandem odlazi, drugi nastupa. Kao da je svojom smrću htio ostaviti jasnu situaciju i onima koji odlaze i onima koji dolaze. S uspomnom na njega da, ali bez njegove fizičke nazočnosti.

Prvima, osobito vlč. Alojziju Burji da ga više ne veže davno dano obećanje. Naime, manje je poznato kako je baš on bio jedini svećenik, u ono vrijeme, koji je htio doći na Dubovac uz još snažnog mons. Marijana. I ne samo to! Obećao je tadašnjem zagrebačkom nadbisku-

pu, kardinalu Franji Kuhariću kako mons. Marijan može ostati na župi dok sam bude htio, bez „spremanja” u svećenički dom. Ma cijeli svećenički vijek vlč. Burje odvijao se nekako u sjeni mons. Radanovića: najprije u njegovoj snazi kao graditelja, kasnije u sjeni bolesti. Vlč. Lojzek prihvatio je to kao nešto normalno, nešto što se samo po sebi razumije. Dolazio je iz vjerničke obitelji: stariji brat Matija također je bio svećenik a sestra redovnica. To je obitelj za koju Aleksa Benigar u svojoj knjizi o kardinalu Stepincu navodi kako se „u časnoj obitelji Burja čuva odijelo za ukop Nadbiskupa...” Po ondašnjem krašićkom uzniku dobio je i ime te mu je kao dječak ministrirao. Mons. Marijan Radanović bio je pak jedan od zadnjih živućih svećenika koje je redio Alojzije Stepinac kao zagrebački nadbiskup i izrekao im proročke riječi „kako ih šalje u krvavu kupelj”. Suređenik je bio i već spomenuti kardinal Franjo Kuharić. Tako su se na Dubovcu zajedno našla dva svećenika čiji su životi vezani uz Blaženika. Sada se mons. Radanović preslio u vječnost, a vlč. Burja premješten je u susjednu župu sv. Martina u Hrnetiću gdje se u crkvi hrvatskih mučenika osobito štuje baš bl. Alojzije Stepinac – mučenik. Vlč. Burja marno je održavao objekte koje je isto tako marno prije njega obnovio ili sagradio mons. Radanović. Manje je poznato ili možda skroz nepoznato kako je za to upotrijebio i znatna svoja materijalna sredstva koje je od brata naslijedio. Dugo bi trajalo, a vjerujem kako to župljani znaju, nabranje što je sve vlč. Burja napravio za svog predanog petnaestogodišnjeg služenja župi.

U tome mu je zadnjih godina pomagao kapelan Dragutin Gereci. Mlad, otvorenog nastupa, okružen mladima, a opet u zajedništvu s dva svećenika „starog kova” primio je dobru poduku kako biti župnik. Stoga je i dobio župu. Čudnovati su putevi Gospodnji! Vlč. Dragec, kako su ga od milja zvali, uređivao je, istina kratko vrijeme, i „Glasnik sv. Josipa”, a baš u župi Vinagora, kamo je premješten, svojedob-

no je lijepi broj vjernika primao „Glasnik”, a prije onog strašnog komunizma upravo je u toj župi cvjetalo nakladništvo, osobito „*Glas Majke Božje Vinagorske*”. Sada će kao župnik moći animirati svoje župljane da se opet pretplate na „Glasnik” i sami izdaju svoje glasilo koje ćemo biti zanimljivo Karlovčanima.

Mons. Marijan Radanović svojom je smrću htio olakšati situaciju i onima koji dolaze da se bez njega mogu u potpunosti posvetiti pastoralnom radu, što oni i čine! Svojom mladosti i župnik i kapelan kao da su pokrenuli župu. Ono što nam je oluja oduzela za Gospu Snježnu, sada su nam oni obilato uzvratili s dva hodočašća sa svijećama na dva Marijina Blagdana: na Malu Gospu i na BDM Kraljice krunice hodočastilo se od Nacionalnog svetišta sv. Josipa do crkve MB Snježne gdje su slavili sv. misu u zajedništvu sa svećenicima Karlovačkog dekanata.

I još samo koju riječ na kraju, ali time ne manje važnu, o kapelanu vlč. Anđelku. Još su stari Rimljani rekli *Nomen est omen - Ime je znak!* To se kod kapelana itekako potvrđuje. Tako ljudi vole zamišljati anđele: vitke, pomalo sramećeg, no nadasve srdačnog smiješka, s blagim crtama lica. Tako podsjeća i na mons. Marijana u danima njegovog dolaska na Dubovac. To, o crtama lica, napisat ću jednu crticu drugom zgodom. Nakon šestogodišnjeg kapelanskog staža mogao je dobiti svoju župu, no pristao je biti na pomoći mons. Antunu u svim izazovima koji ih čekaju.

I tako Dubovac, u jednom trenutku župa s pet svećenika, sada živi sa svojim župnikom i kapelanom. Otvara nove stranice u svojoj povijesti. Molimo Oca našeg Nebeskog, Majčicu Snježnu i sv. Josipa da i oni, kao pok. mons. Marijan te vlč. Alojzije i Dragutin ostave svijetli trag svog svećeničkog služenja u ovoj starodrevnoj župi.

Rujan / listopad 2014.

Dorica Barbić

MARIJANOVO DJELO SAČUVANO LOJZEKOVIM SAMOZATAJNIM SLUŽENJEM

*Oproštajni govor župljana BDM Snježne
svom župniku preč. Lojzku Burji*

Dragi župniče,

na dan kada odlazite iz naše župe željeli bismo Vam se obratiti s par riječi. Kada ste prije 15 godina došli u župu, preuzeli ste nezahvalnu zadaću nasljedovanja prečasnog Marijana. Suočeni s visokim očekivanjima, pokazali ste suptilnost i strpljivost u radu sa župljanima. Iako smo u početku u Vama tražili sliku našeg „starijeg velečasnog“, nismo je našli. Sve je to dio

Božjeg plana - jer je Gospodin stvorio svakog čovjeka jedinstvenog, s njegovim darovima i talentima, pa tako i Alojzija Burju. Kao župnik, pokazali ste čovjekoljublje i otvorenost za probleme u župi i ideje župljana. Po tome će Vas pamtiti KUD Sv. Ana kojima ste osigurali prostor za probe, Zbor mladih Župe sv. Josipa kojem ste pružili podršku u pjevanju duhovnih šansona i kupovini glazbene opreme, župni zbor kojemu ste pomogli u nabavi nove odjeće za nastup i mnogi poje-

dinci za čije ste materijalne i duhovne potrebe uvijek imali sluha. Na taj način pružili ste nam primjer kako živjeti Kristovu zapovijed „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe“. U svojim nastojanjima da župa napreduje često ste nailazili na prepreke, pa i neslaganja

sa župljanima, no bili ste spremni oprostiti i prihvatiti prijedloge i savjete i dalje ustrajući u vršenju djela ljubavi. U ovih 15 godina nastojali ste kod svih vjernika podići svijest o važnosti štovanja sv. Josipa i brizi o Nacionalnom svetištu. Hodočasnike ste uvijek dočekivali raširenih ruku spremni pružiti sve informacije o našoj župi. S Vama smo doživjeli i mnoge anegdote te ste nas često razveselili i nasmijali brojnim vicevima.

Šalu na stranu; unatoč Vašem odlasku, drago nam je što Vaša nova župa nije daleko. Želimo Vam da Vas u novoj službi vodi mudrost Svevišnjega, da budete blagoslov župljanima, kao i oni Vama i da Vas prati zagovor sv. Josipa. Hvala Vam na služenju i radu u ovoj župi, uvijek ste dobrodošli i s radošću ćemo Vas dočekati - ipak ste Vi „naš Lojzek“.

*U ime župljana napisali
Jelena Mužar i Matija Barberić*

UVIJEK IMAJTE MOLITVU U SRCU

Oproštajni govor župljana BDM Snježne svom kapelanu vlč. Dragecu Gereciju

Dragi kapelane,

nismo mislili da će nam rastanak ovako teško pasti, ali eto, iznenadili ste nas kao i obično.

Ovim putem bi Vam htjeli zahvaliti za sve ove godine rada i truda koji ste uložili u ovu župu i u nas. Za osobu koja je na Dubovac stigla vrlo tiho, njeno djelovanje je bilo upravo suprotno tome. U ove tri godine uveli ste brojne promjene koje su ovom župom glasno odjeknule, ali su je promijenile i pokrenule na bolje. Vjerski obredi su, zahvaljujući Vama, zasjali u drugačijem svjetlu. Osnovana je suvenirnica sv. Josipa koja je za ovo Nacionalno svetište bila prijeko potrebna i koja je pružila predivne uspomenne brojnim hodočasnici. Svake subote vođena je i dječja radionica čiji su radovi i druženja zagrijali brojna dječja srca i uljepšala crkvene panoe. Svakako tu nećemo i ne smijemo izostaviti Vaš rad i ostvarene rezultate na izdavanju *Glasnika sv. Josipa*, pogotovo u današnje vrijeme kada čitanje crkvene štampe postaje nepopularan trend. Vi ste uspjeli novim duhom *Glasnika* te raznovrsnim temama i tekstovima prodrijeti do novih čitatelja. Uz sve ovo, i ne nabrajajući i sve ostale zasluge u ovoj župi, ostavljate dubok i neizbrisiv trag za koji se nadamo da će jednako tako uspješno nastaviti slijediti i vaši nasljednici.

Posebno Vam hvala za razumijevanje i strpljivost koju ste ukazali prema svim župljanima i što ste uvijek bili tu za nas mlade. Naučili ste nas da se vjera živi u svakom trenutku, opušteno, ali savjesno. I da sad citiramo Vaše riječi koje ste nam jednom prilikom uputili: „Nisu bitne okolnosti, mjesto i vrijeme; uvijek imajte molitvu u srcu, a

nakanu na pameti.” Tako će i biti; nastojat ćemo to svakoga dana slijediti i znajte da će se uvijek jedna nakana odnositi i na Vas. Molit ćemo da Vaše djelovanje u novoj župi bude što uspješnije i da imate župljane koji će od prvog dana znati cijeniti Vaš trud, ideje i dobrotu.

Neka Vam Bog podari obilje blagoslova u daljnjem radu i djelovanju. Primite sad mali znak pažnje od svih nas i neka Vam on uvijek bude podsjetnik na sve lijepe dane provedene ovdje, a nama će biti nada da će takvih dana biti još. Još jednom, hvala Vam na svemu.

Zajednica mladih

■ DRAGI ŽUPNIČE ANTUNE!

U ime svih župljanki i župljana želimo Vam dobrodošlicu u našu župu i Nacionalno svetište svetoga Josipa. Drago nam je da ste prihvatili ulogu župnika i rektora svetišta i brigu o duhovnom životu župljana. Vjerujemo da ćete svojim radom i osobnošću oboгатiti našu crkvenu zajednicu.

ljudima probuditi potrebu štovanja svetog Josipa. No, malo ljudi u Hrvatskoj uistinu zna da je ono nacionalno. Želimo Vam da, uz našu pomoć, ispunite cilj prečasnog Marijana i uspijete podići ovo svetište na razinu koju zaslužuje i da ovaj tihi svetac, sveti Josip, zaštitnik grada Karlovca i Hrvatske, glasno i radosno bude slavljen u cijeloj Domovini i svakoj obitelji.

Našoj župi i svetištu potrebna je duhovna i materijalna obnova. Mnogo je mlakih srca u kojima treba zapaliti ljubav prema Kristu, mnogo je i onih koji ga još nisu upoznali i potrebno im je duhovno vodstvo. Također, današnje vrijeme obilježeno je zanemarivanjem obiteljskih vrijednosti pa je nužno oživjeti obiteljski pastoral, kao i pastoral mladih, za što Vas je sigurno pripremilo odrastanje u brojnoj obitelji te Vaše obrazovanje i iskustvo u radu s mladima.

Ovo svetište izgradio je, uz pomoć brojnih ljudi, prečasní Marijan Radanović želeći u

U današnjem evanđelju Isus je rekao: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.” I ova župa i svetište na neki način su Vaš križ. Želimo Vam da, zajedno sa svojim župljanima, radosno i ponosno nosite taj križ, marljivo radite za spasenje duša i donosite Radosnu vijest u naša srca.

Dragi župniče, dobro nam došli!

*U ime župljana napisali
Jelena Mužar i Matija Barberić*

■ DRAGI MOJI KARLOVČANI!

Nastupni govor mons. Antuna Sentea, 30. kolovoza 2014. godine u Nacionalnom svetištu svetog Josipa u Karlovcu - Dubovcu

Ponajprije želim zahvaliti dobrom Bogu koji mi preko naših poglavara, a sada je to naš nadbiskup kardinal Josip Bozanić kojeg ovdje predstavlja mons. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, daruje milost i povjerenje u službi čuvanja i razvijanja Nacionalnog svetišta svetog Josipa, kao i na službi župnika Župe Blažene Djevice Marije Snježne ovdje u Karlovcu – Dubovcu. Hvala Nadbiskupu i Vama, dragi biskupe Valentine, što me uvodite u službu župnika i rektora.

S ovog mjesta želim reći veliko hvala dosadašnjem župniku i čuvaru Svetišta prečasnog Alojziju Burji koji je tu službu vršio 15 godina. Nije bilo lako naći svećenika koji bi nakon „živog sveca“, kako ste rado zvali prelata Radanovića, preuzeo ovu župu i Svetište. Velečasni Lojzek je to spremno prihva-

tio i nosio, sve radosti, ali i mnoge križeve. Hvala mu na nenametljivoj prisutnosti, ali i na velikoj brizi oko održavanja izgrađenih objekata, kako župe, tako i svetišta. Kojiput je lakše graditi nego održavati.

Kada mi je kardinal Josip obznanio svoju odluku da me šalje u Karlovac, došao sam ovdje, uspeo se do bolesničkog kreveta prelata Marijana, primio mu ruku, te kleknuo i zatražio blagoslov. Nažalost, nisam imao prigode više upoznati taj izvor svjetla, topline i duhovnosti grada Karlovaca. No, i blagoslov kojega ste mnogi od vas tako često po njegovim molitvama primali, primio sam i ja kao njegov nasljednik. Vjerujem da će nas iz kuće Nebeskog Oca i dalje pratiti. Dozvolite da ovdje opet on progovori kroz svoju oporuku, kako meni, tako i svima nama: „Cijeloj župi, na čelu sa župnikom i župnim suradnicima, stavljam na srce da nastave i dovrše uređenje cijelog prostora na kojem se nalazi Nacionalno svetište sv. Josipa (izgradnja dvorane sv. Josipa i parkiralište). I neka bude župa duhovno živa,

te će tu dvoranu dobro koristiti, a služiti će i širim potrebama Crkve.

U časnoj dužnosti, koju su nam povjerili naši hrvatski biskupi (koji su i proglasili ovu crkvu sv. Josipa Nacionalnim svetištem sv. Josipa) da utvrđujemo i širimo štovanje sv. Josipa u našem narodu, odgovorno s voljom i ljubavlju ustrajmo. Imamo dosta razloga da sv. Josipa štujuemo i njemu se preporučujemo.

Na srce stavljam mojim nasljednicima rad s Križarskom organizacijom koja nastoji pomoći duhovnoj obnovi u hrvatskom narodu. (...)

Svojim župljanima, koji su mi pomagali i nesebično se zauzimali za napredak naše župne zajednice i cijele Crkve, odajem priznanje i zahvalnost i želim da u toj ljubavi prema Crkvi ustraju do Konca života. I sada molim sve župljane neka budu revni kao kršćanski vjernici, neka polaze redovno nedjeljom i blagdanima sv. misu, neka suzbijaju naše narodne mane i teške grijehe: psovku, svađu, pijanstvo, ubijanje nerođenih, težački posao nedjeljom i blagdanom. Neka se brinu za dobar vjerski odgoj svoje djece, neka se posve povjere Gospodinu Bogu i neka u njemu nađu svoj mir i spase-nje! (...)

Preporučujem se, i inače i usrdno molim prijatelje i znance i nasljednike u župi za koju sv. misu, jer su u mome životu bile mnoge slabosti za koje treba nadoknaditi Ocu Nebeskome. ... Časnim sestrama, koje već više desetljeća djeluju u župi, iskazujem za taj njihov požrtvovni rad priznanje i zahvalnost kao i za nesebičnu pažnju koju su meni iskazale." Tako kaže naš prečasni Marijan.

Ne preostaje mi ništa drugo nego zamoliti sve vas da zajedničkim snagama, kako duhovnim, tako i našim ljudskim, prionemo ovom dobrom djelu kako bi se kroz nas Gospodin proslavljao, a onda ćemo, uvjeren sam, i sami pronaći pravu radost i blagoslov.

Danas ovdje želim svima vama predstaviti i svog prvog suradnika, vlč. Anđelka Katanca. Anđelko Katanec rođen je 28. 6. 1984. i dolazi iz Župe svetog Nikole Biskupa iz Donje Zeline iz obitelji s osmero djece. Teološki fakultet dovršio je na studiju „Gregorijana” u Rimu, a za svećenika je zaređen 2009. godine. Bio je kapelan u zagrebačkim župama Presveto Trojstvo - Prečko te Uznesenje Marijino i Sv. Nikola u Stenjevcu. Danas je ovdje s nama. Dobrodošao! Želim zahvaliti i vlč. Dragecu Gereciju, kao i svim dosadašnjim kapelanima, koji su svaki na svoj način ostavili prvenstveno duhovni trag u ovoj župi.

Jučer sam na Trsatu susreo mladog franjevačkog bogoslova Ivana, rodnom iz naše župe. Bogu hvala, ova župa već ima svećenike Marka Vukovića, Matiju Pavlakovića i Josipa Antonca, te Mladena Škorca; iako nije iz ove župe, ali je ovdje često boravio. Molimo da po zagovoru naše nebeske zaštitnice Blažene Djevice Marije Snježne i njenog zaručnika Svetog Josipa bude još više svećeničkih i redovničkih zvanja, dobrih djevojaka i mladića, uspješnih mladih duša, zdravih obitelji te da stariji članovi naših obitelji po zagovoru svetog Josipa pripravnici uđu u radost nebeskog nam Spasitelja.

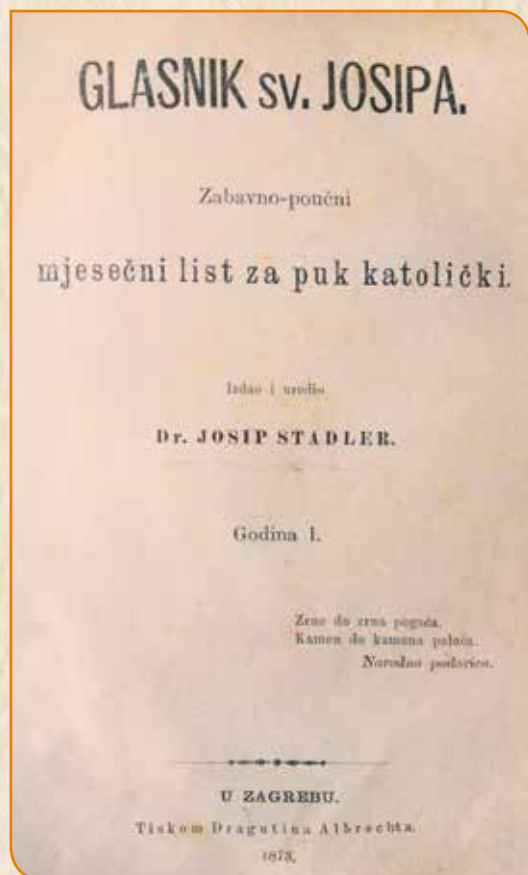
Dragi moji Karlovčani, želim radost i ljepotu kršćanskog života u ovom lijepom gradu dijeliti s vama!

Poštovani čitatelji „Glasnika Svetog Josipa”,

radosna sam što sam odabrana da sudjelujem u oživljavanju „Glasnika sv. Josipa” koji je počeo izlaziti u Zagrebu prije gotovo 142 godine (prvi broj je izašao 1. siječnja 1873.), a kojega je izdao i uredio dr. Josip Stadler. Kasnije će se glavni urednici mijenjati, a upravu će preuzeti Samostan sesta-

novala, priče i ostalo vrlo zanimljivo štivo iz „Glasnika sv. Josipa”, dok smo mi marljivo izrađivale ručne radove. Jedva smo čekale da dođe večer, da posjednemo oko stola i čujemo nastavak određenog štiva koje nas je i zabavljalo, ali i obogaćivalo.

Nadam se da će oživljavanje ovih sadržaja i u ovo naše užurbano vrijeme naći poneku osobu koja će sa sličnom radošću doživlja-

ra milosrdnica u Zagrebu sve do prosinca 1945.

Želim s vama podijeliti jednu crticu koja je nadahnjivala moje djetinjstvo i budući redovnički život a vezana je uz „Glasnik sv. Josipa”. Naime, školovala sam se u Požegi, a stanovala u Samostanu sestara milosrdnica. Osobito su bile lijepe večeri u kojima nam je sestra odgojiteljica redovito čitala romane,

vati davno ispisane retke. Ovdje donosimo nekoliko preslika prvih stranica „Glasnika sv. Josipa”.

Neka vas u ovom plemenitom radu prati blagoslov Očev i zaštita sv. Josipa.

s. M. Mirna, milosrdnica

dr. sc. Agneza Szabo

SV. JOSIP U POVIJESNOME HODU HRVATSKOGA NARODA I GRADA KARLOVCA

Kada je riječ o štovanju sv. Josipa u hrvatskome narodu, onda najprije ističemo da se sv. Josip častio već od najranije naše povijesti, kako je to preporučivalo i crkveno učiteljstvo. Ali osobito i od kraja 17. st., kako nam to svjedoče brojni spomendani i obljetnice. Ovdje najprije ističemo da je Hrvatski sabor godine 1687. proglasio sv. Josipa zaštitnikom Hrvatske i pod njegovom zaštitom uskoro je i konačno slomljena turska sila u Hrvatskoj. Uklonjena je time njihova opasnost i za grad Karlovac. Od toga vremena građene su i u Hrvatskoj brojne crkve i kapele u čast sv. Josipa, i kako ćemo vidjeti, i u gradu Karlovcu. Između mnogih, ovdje ćemo uz neke obljetnice iz ranijih razdoblja istaknuti upravo one koje se tiču grada Karlovca, potom i cijele Crkve, također i u hrvatskome narodu.

Iz povijesti gradnje grada Karlovca

Povijesna vrela pomno svjedoče da se grad Karlovac počeo graditi 13. srpnja 1579. go-

dine, dakle prije 465 godina! Stoga se i datum 13. srpnja 1579. smatra i rođendanom grada. Karlovac ili njemački Karlstadt dobio je ime i po svome osnivaču, austrijskom nadvojvodi Karlu Habsburškom. Gradio se u svrhu bolje obrane od turskih prodora po zamisli idealnog renesansnog grada u obliku šesterokrake zvijezde.

Ističemo da je grad Karlovac izgrađen kao tvrđava u ravnici na utoku **Korane** u **Kupu**, na posjedu obitelji Zrinskih podno starog grada Dubovca, gdje se danas nalazi i Nacionalno svetište sv. Josipa. Renesansna jez-

gra grada s pravilnim geometrijskim rastrom ulica i gradskih blokova te središnjim trgom vrhunac je tadašnjeg graditeljskog i fortifikacijskog umijeća. Izgrađeni su bedemi i bastioni, palače i trgovci, vojni i sakralni objekti. Na središnjem gradskom trgu, danas Trgu bana Jelačića, podignuta je još davne 1580. godine prvobitna crkva u čast Presvetog Trojstva, a uz nju i franjevački samostan sa zbirkom umjetničkih djela samostanske i crkvene riznice.

Turci su ukupno sedam puta opsjedali Karlovac, ali ga nisu uspjeli zauzeti. Posljednja osmanlijska opsada dogodila se 1672. godine i možemo slobodno reći i zahvaliti zaštiti sv. Josipa što ga nikada nisu uspjeli zauzeti.

O počecima štovanja sv. Josipa u Karlovcu

Nešto više od stotinu godina nakon gradnje Karlovca, novi karlovački general Ivan Josip Herberstein sagradio je godine 1686. prvu crkvu u čast sv. Josipa u gradu. Nažalost, ona je već 1788. godine posve zapuštena i pretvorena u vojno skladište, a Herbersteinova nadgrobna ploča prenesena je u crkvu Presvetog Trojstva. Od godine 1790. nalazi-

la se u kapeli sv. Josipa obična krčma što je bila posljedica ideologije Francuske revolucije, kao i Napoleonovih ratova. Naime, od 1809. do 1813. godine i Karlovac se našao pod izravnom francuskom upravom. Maršal Auguste Marmont, upravitelj ilirskih pokrajina i zapovjednik francuske vojske posjetio je krajem 1809. Karlovac i dao zasaditi drored od 112 platana na početku Lujzinske ceste na Dubovcu (danas Marmontova aleja).

U 19. st., odnosno godine 1832., gradski je magistrat prodao crkvicu sv. Josipa koja je već bila u ruševinama za 101 forintu i malo zatim ona je nestala.

Prema nekim podacima, crkva je već sljedeće godine 1833. porušena. Ispred Gradskog muzeja, koji je otvoren 1904. godine, desetljećima su stajali ostaci kapelice sv. Josipa iz 17. st. Međutim, početkom 21. stoljeća, ili točnije rečeno od prije nekoliko godina postupnog uređivanja pod budnim okom konzervatora, završeno je uređenje *rotunde* kapеле svetog Josipa na Strossmayerovom trgu u Karlovcu i ispred zgrade Muzeja grada Karlovca. To je i najstarija gradska palača koja je zabilježena u posjedu karlovačkog generala Vuka Frankopana u prvoj polovici 17. stoljeća.

Obnova štovanja sv. Josipa u 19. stoljeću

Premda zapušteno, štovanje sv. Josipa nije nikada nestalo niti u Hrvatskoj niti u gradu Karlovcu. Nakon prvotne obnove njegova štovanja u 17. st., nova je obnova slijedila u 19. st. kad je Papa Pio IX. godine 1870. uslijed novih revolucionarnih okolnosti širom Europe proglasio sv. Josipa zaštitnikom Crkve, njegova odluka potaknula je svećenike da više propovijedaju i pišu o sv. Josipu i primjerima njegova života na duhovnu korist vjernika.

A Josip Stadler, tada nadstojnik Nadbiskupskog sjemeništa u Zagrebu, vidjevši i teški položaj širokih slojeva naroda, pokrenuo je godine 1873. *Glasnik sv. Josipa*, kao i *Bratovštinu sv. Josipa* za sretnu smrt. Obje ove

institucije i *Glasnik* i *Bratovština* zabranjene od jugokomunizma izlaze obnovljene i danas u Karlovcu, zahvaljujući nedavno preminulom mons. Marijanu Radanoviću.

Godine 1889. veliki papa Lav XIII. objavio je ponovno za cijelu Crkvu znamenitu poslanicu o štovanju sv. Josipa. Ona počinje riječima "Što više nasljedovati" (*Quamquam pluries*) i upućuje „sve radnike i sve ljude na sv. Josipa kao uzor i primjer za nasljedovanje". Papa je upozorio vjernike kako je "sv. Josip radom svojih ruku uzdržavao Gospu i Isusa", te da je radnik u kršćanstvu bio častan već po Isusu Kristu koji je radio i tako posvetio svagdanji rad. Iz toga proizlazi da i mi trebamo služiti bližnjima kako najviše i najbolje možemo.

A prije 105 godina, 18. ožujka 1909., sveti papa Pio X. odobrio je za privatnu i javnu pobožnost *Litanije sv. Josipa* kakve molimo danas. Od tada su i naši biskupi, a posebice zagrebački nadbiskup blaženi Alojzije Stepinac, još više promicali štovanje sv. Josipa i u hrvatskome narodu, osobito gradnjom crkava u čast sv. Josipa. Tako i blagopokojni nadbiskup zagrebački, kardinal Franjo Kuharić.

Nacionalno svetište sv. Josipa u gradu Karlovcu

Novi poticaj za štovanje sv. Josipa i u našem narodu kao i nasljedovanje njegovih kreposti dao je i Drugi vatikanski sabor (1962. - 1965.). Uoči njegova početka, i to na blagdan sv. Josipa 19. ožujka 1961., sv. papa Ivan XXIII. apostolskim pismom proglasio je sv. Josipa zaštitnikom Drugog vatikanskog sabora. Štoviše, isti je sabor uveo ime sv. Josipa u I. kanon sv. mise i drago nam je što je za to zaslužan mostarski biskup Petar Čule (umro 1985.). On se svojim govorom na istom Vatikanskom saboru založio da se sv. Josip uvrsti u kanon sv. mise, a papa Ivan XXIII. odmah je uvažio njegov prijedlog.

Uz sve to, dragom Bogu smo osobito zahvalni, ali i kršćanski ponosni, što je 15. rujna ove kalendarske godine u Nacionalnome svetištu sv. Josipa svečano proslavljena 40. obljetnica njegove posvete. Naime, uzoriti kardinal Franjo Šeper posvetio je 15. rujna 1974. godine ovo svetište. Iznosimo stoga i ovdje nekoliko odabranih povijesnih činjenica.

Biskupska konferencija hrvatskih biskupa je 30. travnja 1987. proglasila Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu povodom obilježavanja 300. obljetnice proglašenja sv. Josipa zaštitnikom hrvatskog naroda. A posebnu molitvu sv. Josipu za Domovinu sastavio je i tada molio kardinal Franjo Kuharić. Za prvog upravitelja Nacionalnog

svetišta sv. Josipa u Karlovcu imenovan je mons. Marijan Radanović koji je sveto u Gospodinu preminuo u subotu 16. kolovoza 2014. godine i koji je još za života prozvan "dobrim duhom Karlovca". Ističemo da je povodom smrti mons. Radanovića grad Karlovac proglasio "dan žalosti".

Sprovod je uz veliko mnoštvo vjernika, brojnih svećenika i redovnika vodio nadbiskup zagrebački uzoriti kardinal Josip Bozanić. Nadbiskup je u homiliji istaknuo kako je taj "sveti čovjek" izuzetne energije i organizacijskih sposobnosti nesebično služio svojim župljanima, bolesnima i nemoćnima te hrabro započeo i mukotrpnu borbu s komunističkim režimom za odobrenje lokacije i građevne dozvole.

I autorica ovih redaka posebno je zahvalna mons. Marijanu Radanoviću koji je istu pozvao prije deset godina, dakle 2004., na suradnju u *Glasniku sv. Josipa*. Otada ta suradnja neprekidno traje u svakom broju *Glasnika*, ali i uz kraće telefonske razgovore, kao i međusobne čestitke o većim kršćanskim blagdanima.

Gradnja Nacionalnog svetišta u čast svetog Josipa u Karlovcu započela je polaganjem kamena temeljca 14. srpnja 1968. kojega je blagoslovio tadašnji pomoćni biskup zagrebački mons. Franjo Kuharić. Nakon spomenute posvete 1974. godine, dakle prije 40 godina, izrađen je zvonik crkve (1975.), a uskoro su postavljena i tri zvona (1980.). Sagrađen je i novi župni dvor (1978.) te velika Dvorana sv. Josipa. Bila je to jedina nova crkva izgrađena u Karlovcu poslije Drugog svjetskog rata. Na ulazu u svetište, na parkovnoj površini, nalazi se skulptura "umornog putnika - hodočasnika".

Drago nam je što je nakon započetih demokratskih promjena i Poglavarstvo grada Karlovca godine 1993. proglasilo sv. Josipa zaštitnikom grada.

DNEVNIK KRAŠIČKOG ŽUPNIKA

Dnevnik krašićkog župnika, Josipa Vranekovića, sadrži kronološke dnevničke zapise u kojima se nalaze misli, stavovi, izreke i način života zatočenog kardinala Stepinca za vrijeme sužanjstva u Krašiću. Ovom prilikom donosimo kardinalove izjave vezane uz preminulog mons. Radanovića koje je u svom dnevniku zapisao Josip Vraneković.

25. I. 1955.

U Karlovcu je vlč. Marijan Radanović preuzeo župu Dubovac. Karlovac je Eminenciji mnogo u srcu, jer pravoslavlje odavde ugrožava okolicu i Žumberak. Vidim očito, da je Gospodin uslišao Eminencijine molitve jer su sad u Karlovcu dva Božja čovjeka, O. Srećko i Radanović, koji će sad *viribus unitis* raditi za Božju stvar.

15. III. 1955.

Putovao sam u Karlovac s odličnim karlovačkim građaninom. Veli mi: „Ponosni smo što Dubovac ima župnika - sveca. Stanuje

u potkrovlju, ali je zadovoljan. Na gradski N.O. ide u reverendi - bez ženiranja i traži stan u župnom dvoru. Uveo je pobožnost prvog petka, subote - Karlovac se budi. Radanović popravljaja pogreške svojih predčasnika!”

25. XI. 1955.

Sretno je ispod kuće ovamo unišao i otišao vlč. Radanović Marijan iz Karlovca-Dubovca. Veselo ga je Eminencija primio. I sišao je s nama u kancelariju na objed. „Idem”, veli, „kad imamo takova gosta.” Zanimaju ga pastoralni potezi i uspjesi u Karlovcu. Danas oko 16 sati Eminencija je malo šetao pred kućom. Nije to najzahvalnije, ali možda neće krenuti nagore. Potom legne. Donešemo mu večeru. Htio sam ga pitati osjeća li pogoršanje kad se kretao preko dana, no on me veselo predusretne rekavši: „Čujte, taj je Marijan čudotvorac... Bio sam dosta izvan kreveta, i ne samo da se bol nije pojavila, nego mi je nekako i bolje.”

SVETI JOSIP BLIZAK OBIČNOM ČOVJEKU

Promatrajući svece često mislimo o njima kao izvanrednim ljudima koji su bili obdareni vrhunskim sposobnostima za razumijevanje i prihvaćanje Božjih planova. Zbog njihovih zasluga postavljamo ih na oltar i pridajemo razne epitete poput pravednosti, kreposti, čistoće, blagosti koji u nama izazivaju osjećaj divljenja, ali nerijetko i odbojnosti. Sveci nam u jednom trenutku postaju odbojni ili, blaže rečeno, daleki jer ih ne promatramo potpuno kao ljudska bića, nego ih doživljavamo u nekoj sferi božanskoga. Zaboravljamo da su oni doista bili samo ljudi s istim mogućnostima, istim poteškoćama, strahovima i nadanjima kao i mi. Crkva nam svece stavlja za uzor upravo zato jer su hodili za Bogom i s Bogom u savim običnom životu, poput nas običnih ljudi. Pogledamo li malo bolje živote svetaca, uvjerit ćemo se da je doista tako.

Sveti Josip bio je skromni nazaretski tesar koji se u svojoj okolini ničim nije isticao osim marljivim radom i pobožnošću. Ipak, između svih ostalih muškaraca, upravo je on dobio za zaručnicu Djevicu Mariju i njezinog božanskog sina Isusa da im bude čuvar i hranitelj. Takav neizmjerni dar i veliku odgovornost nije dobio po svojim ljudskim zaslugama, već zato što je bio, kako ga evanđelja nazivaju, pravednik. A pravednikom je, u Starom zavjetu, nazivan onaj čovjek koji hodi s Bogom. Hoditi s Bogom znači komunicirati s Njime, slušati Njegovu Riječ i tražiti Njegovu volju. To znači nastojati hoditi ovim svijetom onako kako bi to Bog htio: „*Objavljeno ti je, čovče, što je dobro, što Jahve traži od tebe: samo činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno sa svojim Bogom hoditi.*” (Mih 6,8)

Ovaj redak Starog zavjeta zasigurno je odzvnujao Josipovim ušima i srcem i bio mu misao vodilja kroz život. Upravo zato jer je razmišljao o Božjim riječima i želio vršiti Njegovu volju, Josip je mogao povjerovati u Marijino dječansko začecje, mogao je prihvatiti biti poočim Sina Božjega. Ono što je u ljudskim očima ne-

moгуće po vjeri, postaje moguće i stvarno. Josip je vjerovao da ga Bog neće napustiti u njegovim kušnjama i traženjima. Vjerovao je da će spasiti njega i njegovu obitelj od Herodove ruke, vjerovao mu je i onda kada je morao napustiti poznati, rodni kraj i otići u nepoznato, u daleki Egipat. Vjerovao je i znao da je glas koji mu u snu govori Božji glas, a to je mogao znati samo zato jer je svakodnevno u molitvi s Njime razgovarao i *smjerno s njime hodio*. Njegov glas bio mu je poznat, donosio mu je mir, sigurnost i hrabrost.

U evanđeljima nema puno toga zapisanog o Josipu i njegovom životu, ali njegovo djelovanje i prihvaćanje životnih situacija u kojima se našao govore nam o veličini njegove vjere i njegovog pouzdanja u Božju pomoć. Izvana Josip nema nikakvih osobitih karakteristika koje bi ga razlikovale od bilo kojeg drugog čovjeka njegova vremena, ali niti od ikoga od nas. No, gledajući bolje, vidimo njegov bogat i dubok duhovni život.

Zahvaljujući takvoj životnoj dinamici između mukotrpnog fizičkog rada i dubokog promišljanja Božjih otajstava, strepnje za vlastitu obitelj i pouzdanja da Bog sve vodi svojom rukom, odbačenosti od svojih najbližih i prihvaćenosti u okrilje Sina Božjega, sveti Josip je oduvijek bio uzor i fizičkim radnicima i intelektualcima, i prognanicima i državnim i vjerskim poglavarima, i onima odbačenima i grešnicima, ali i svim umirućima koji vjeruju u Božje milosrđe. Ne čudi, stoga, što ga je i Hrvatski sabor odabrao za zaštitnika Hrvatske te što su se i u našem narodu razvile mnoge pobožnosti ovome svecu koji je doista blizak svakome čovjeku u svakoj životnoj okolnosti.

s. Ivana Margarin, FDC

SV. JOSIP - SVETAC ŽIVOTNE BORBENOSTI, MARLJIVOG RADA I VELIKOG POUZDANJA U BOGA

Živimo u vremenima kada je teško raspoznati prave vrijednosti. Suvremeni naraštaji zabavljeni svojim uskim interesima, osobito u smislu jurnjave za profitom i ganutljive žudnje za zabavom s jedne strane, ili pak teškog ekonomskog preživljavanja i na različite načine bjescu-mučinog izivljavanja svog životnog jada s druge strane, jedva da mogu naslutiti, a kamoli uočiti odgovor na onu uvijek mučnu dilemu: *što je to uopće bit života?* I doista zaključujemo, što-više i s obzirom na dodatnu potkrepu našega iskustva, kako ovaj svijet oduvijek, a osobito danas, izaziva kaos ljudskog duha i na neki ga način odvodi u stranputicu krivog razmišljanja o tome kako bi trebalo na najbolji mogući način osmisлити svoj život. Dakako da smo pozvani svakodnevno revno obavljati svoje dužnosti i zdušno se brinuti za naše obitelji ili za one koji su nam povjereni, ali posve se zatvoriti u puku zemaljštinu ovoga svijeta misleći samo na ekonomske stvari, politiku ili zabavu ili na bilo što drugo što bi imalo za posljedicu potpuno zaboraviti Boga značilo bi zapravo otisnuti se na put velikih frustracija i uz to promašiti smisao vlastite egzistencije. Stojimo pri čvrstom uvjerenju i s mnoštvom dokaza kako se autentična ravnoteža života može ostvariti samo onda ako se oslanjamo na onoga koji je izvor samoga života, a to je Bog.

I kako onda uspješno nadvladati sve životne protivštine, ostati cjelovita osoba i istovremeno ostvariti svrhu svoga življenja? Taj nam se odgovor upravo nudi u zapanjujućem primjeru života sv. Josipa. Svetac kojega Sveto pismo naziva *Pravednikom*, u sebi na zadivljujući način spaja tolike prividne suprotne crte u jedan uravnotežen život čvrste osobnosti. Čovjek nepoljuljane odlučnosti, ali i blage popustljivosti, ukorijenjenosti u sigurnost obiteljskog doma, čovjek velike pokretnosti i rizičnog putovanja na daleki put, unutaršnjeg duševnog mira i ravnoteže duha, ali i izvanjskog napreza-

nja zbog svakojakih opasnosti i životnih prijetnji, drvodjelja koji je u očima mnogih izazivao podsmijeh nekog običnog seoskog zanatlije, ali koji je istovremeno ostvarivao toliko častan posao Božjeg plana spasenja, po potrebi ratar i stočar jer je trebalo prehraniti nazaretsku obitelj, a opet misao mu se često uzdizala prema visinama Božjeg nauma u razmišljanju i

vršenju njegove volje, i napokon kontemplativac i mistik s jedne strane jer mu se između ostaloga i sam nebeski anđeo objavljuje u snu i s druge strane čovjek velike akcije, poduzetništva, društvene snalažljivosti i spretnosti.

Odakle ta snaga i elan da se kroz iznenadne situacije i svakojake počesto nesavladive poteškoće ostaje uravnotežen i pritom izvojeva pobjeda nad prijetećom mučnom i teškom svakodnevicom. Ne bi li po našoj ljudskoj logici trebao nastupiti psihički lom, obeshrabrenje, možda depresija ili pak bijes zbog svega ovoga? Odgovor leži u činjenici što je sv. Josip bio *čovjek vjere*. Ovdje se, međutim, ne misli na puku psihološku vjeru ili nekakvu autosugestiju kojom bi netko sebe uvjeravao da može postići ovo ili ono samo ako u to povjeruje, već o božanskoj stvarnosti i kvaliteti duha koja nije izravan proizvod čovjeka, iako on u tome svjesno sudjeluje svojom voljom. Vjera je dar Božji, besplatna ponuda njegove milosti, tj.

Sv. Josip radnik (Franjevački samostan u Karlovcu - foto: Zvonimir Gerber)

nešto što dolazi *odozgo*, a ostvaruje se *odozdo* na konkretan ljudski način. Tek autentična življena vjera uravnotežuje čovjeka, harmonizira njegove prividne suprotnosti bića i uzdiže ga na jednu višu božansku razinu.

Po vjeri čovjek nije nikada sam budući mu je uvijek zajamčena providnosna Božja prisutnost i njegova čudesna pomoć i zaštita. Tako, naprimjer, sv. Josip nakon što je doznao da je Marija trudna, jer je bio pravedan, odlučio ju je potajice napustiti da ju ne bi izvrgnuo sramoti i vjerojatno uvjetovao kaznom kamenovanja kako je to bio tada običaj. Ovdje se već ogleda nadmoć logike vjere gdje Bog sve vodi, nad logikom izvanjske sirove i zamršene stvarnosti koja uvijek u čovjeku izaziva osjećaj duboke tjeskobe i nemoći. I tako je ispalo. Bog se po svom anđelu javlja sv. Josipu obznanjujući mu vijest da je Marija začela po Duhu Svetom. I stvari se drastično mijenjaju. Sv. Josip počinje uživati plodove darovane vjere na način da Bog čudesno intervenira u mučnim i teškim situacijama u kojima je i sam svetac sudjelovao. To se vidi u slučaju samoga rođenja Isusa Krista kada se sv. Josip pobrinuo za sam smještaj u Betlehemu gdje će se roditi Sin Božji, kao i u slučaju prijetnje kralja Heroda, kada je sa Svetom obitelji morao bježati u Egipat. Zadaća nam je, stoga, da se поближе upoznemo s herojskim crtama sv. Josipa u narednim brojevima *Glasnika sv. Josipa*, razmatrajući njegovih sedam boli i sedam radosti kako nam ih već sažima lijepa pobožnost koju ovdje navodimo. U svakom sljedećem broju *Glasnika* obradit ćemo jednu bol i radost našega sveca.

Josipovih sedam boli i sedam radosti

Utjelovljenje

Sveti Josipe, u ime tvojih boli koje si osjećao ne znajući za Isusovo utjelovljenje po anđelu i za radost koju ti je navijestio anđeo da će Marija biti Majka Spasiteljeva, molimo za tvoj zagovor. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Rođenje

Sveti Josipe, u ime tvoje boli koju si osjećao tražeći sklonište u Betlehemu i u ime radosti kada si se klanjao Isusu novorođenom u špilji, molimo za tvoj zagovor.

Očenaš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Obrezanje

Sveti Josipe, u ime tvoje boli koju si osjećao promatrajući prvi put kaplje krvi Isusove i u ime radosti kad si mu davao ime Isus prema želji neba, molimo te da nas zagovaraš kod Boga.

Očenaš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Šimunovo proroštvo

Sveti Josipe, u ime tvoje boli koju si osjećao čuvši da će Isus biti znak kome će se protiviti i kada si čuo da će srce Marijino biti probodeno mačem boli i u ime radosti koju si osjećao prikazujući Isusa u hramu kao Otkupitelja Izraela, molimo te, zagovaraj nas.

Očenaš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Bijeg u Egipat

Sveti Josipe, u ime boli koju si osjećao kad si čuo opomenu anđela da moraš bježati s Isusom i Marijom u Egipat jer ga Herod želi ubiti i u ime radosti koju si osjećao vidjevši da ćeš s Isusom na rukama izbjeći opasnost, zagovaraj nas.

Očenaš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Povratak iz Egipta

Sveti Josipe, u ime boli koju si osjećao na povratku iz Egipta u strahu za Isusa, a u ime radosti koju si osjećao kad ti je anđeo rekao da ideš u Nazaret i da je nestalo opasnosti, zagovaraj nas.

Očenaš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Isus izgubljen i pronađen u Jeruzalemu

Sveti Josipe, u ime tvoje boli koju si osjećao za tri dana tražeći Isusa i u ime radosti koju si osjećao našavši ga u hramu, zagovaraj nas.

Očenaš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

dr. sc. Davor Šimunec

BIBLIJSKI LIK SVETOG JOSIPA

Malo je svetopisamskih tekstova koji nam govore o svetom Josipu, Marijinu zaručniku i othranitelju Isusovu, no i to malo tekstova pruža nam bogat nauk o obitelji.

Čitajući prva poglavlja Evanđelja po Luki, uočavamo najprije Marijin lik. Ona, predstavljena kao djevica iz Nazareta (Lk 1,26-27), suočena je s velikim zadatkom. Bila je, naime, tek zaručena s Josipom, a anđeo Gabrijel prenosi joj Božju odluku da će postati majka Sina Svevišnjega (1,30-33). Marija ostaje smetena pred ovim zadatkom, jer još nije započela zajednički život sa svojim zaručnikom (1,34). Treba u ovoj njezinoj smetenosti prepoznati i brigu o tome kako će reagirati i njezin zaručnik Josip i njezina okolina na vijest da je trudna. Ipak, unatoč zabrinutosti i mogućoj odbačenosti, ona odlučuje prihvatiti božanski zadatak: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!« (1,38)

U sličnim se nevoljama našao i sâm Josip, o čemu nas u svome evanđelju izvješćuje evanđelist Matej. Josip je opisan kao »pravedan« muž koji Mariju nije htio »izvrgnuti sramoti«, nego je naumio potajice je otpustiti (Mt 1,18-19). Prema pravilima koja su tada vrijedila među Židovima, žena koja

bi izvršila preljub, a to je ono što su ljudi, pa i Josip, mogli misliti o Mariji, bila je osuđena na javnu sramotu, koja je podrazumijevala različite kazne, od izbacivanja iz zajednice sve do kamenovanja. Josip, u svojoj pravednosti, koja očit ovdje znači i milosrđe, odlučuje Mariju potajice otpustiti, kako bi izbjegla te opasnosti. Ipak, u snu se i njemu objavio anđeo Gospodnji koji ga je potaknuo da ne otpušta Mariju, nego da je uzme k sebi, jer je začela po Duhu Svetome (1,20). Slično kao ranije Marija, tako sada i Josip odgovara vjerom (1,24-25).

I Marija i Josip izbjegavaju uobičajeni ljudski način prosuđivanja. U donošenju velike odluke, Marija je poslušna Bogu. Josip ne želi suditi svojoj zaručnici, jer je pravedan i milosrdan. U toj pravednosti i milosrđu on je sposoban čuti Boga i prihvatiti Božji sud i njegovu volju. Donošenje odluka u suglasju s Božjom voljom, bez obzira što se nama po ljudsku činilo boljim i pravednijim, temeljna je odlika

kršćanskoga obiteljskog života. Nazaretska obitelj progovara nam i samim mjestom gdje je živjela. U Nazaretu se i danas nalazi špilja koja je bila dio Marijine kuće. Ondje je i svetište Isusova othranjivanja u domu i obitelji Josipovoj. Ondje su i ostaci ostalih kuća, prvih susjeda Isusove

Oltarna slika: "Smrt sv. Josipa"; Izaija Gasser? (Franjevački samostan u Karlovcu)

obitelji. To su mjesta koja obilaze brojni hodočasnici, no valja se sjetiti trojice velikih nazaretskih hodočasnika: pape Pavla VI., svetog pape Ivana Pavla II. i pape Benedikta XVI. Neka nas oni vode u promišljanju o nazaretskoj obitelji.

Papa Pavao VI. bio je u Nazaretu 5. siječnja 1964., uoči svetkovine Bogojavljenja. Ondje, u Isusovu mjestu odrastanja, on je rekao: »Nazaretska je kuća škola u kojoj se počinje upoznavati život Kristov. To je zapravo škola evanđelja. Ovdje najprije učimo gledati, slušati, misliti i potpuno upoznavati koja se velika i tajna snaga nalazi u ovoj vrlo jednostavnoj, poniznoj i divnoj objavi Sina Božjega. Ujedno možda i naučimo pomalo ga nasljedovati.« Ove posljednje riječi zasigurno su izvor svekolike utjehe. Sâm Papa svjestan je da čovjek nije savršen, da to ne može niti biti, ali je pozvan na nasljedovanje. Primjer Svete obitelji može pomoći da jednostavnost i poniznost Sina Božjega »možda« i »pomalo« počnemo nasljedovati. Ovo »možda« i »pomalo« neka odzvanjaju u našim ušima kadgod poželim nekoga osuditi jer ne živi onako kako bismo mi od njega očekivali, kadgod pomislimo da sami nismo dostojni svoje vjere ili Gospodina. Pozvani smo na nasljedovanje, a možda ćemo ga pomalo i uspjati doista nasljedovati.

U nastavku papa Pavao VI. kaže: »Ovdje zapravo shvaćamo način i put kojim lako možemo upoznati tko je Krist. Ovdje osobito razumijemo koliko treba cijeliti ono što se odnosi na njegov boravak među nama, a to nekako uključuju: mjesta, vremena, običaji, govor, sveti obredi, napokon sve čime se Isus služio da se očituje svijetu. Ovdje sve ima glas, sve ima značenje. Doista, ovdje u ovoj školi uvidamo zašto se mora obdržavati duhovna stega ako netko želi slijediti nauk evanđelja i biti Kristov učenik. O, kako bismo se rado željeli povratiti na svoje dje-

tinjstvo i ponovno se povjeriti ovoj poniznoj, a ujedno tako uzvišenoj nazaretskoj školi. O, kako bismo žarko željeli obnoviti svoje nastojanje da stječemo pravo životno znanje, uz Mariju, i razumijevanje božanskih istina... Nazaret nas najprije uči šutjeti. O, kad bi u nama ojačala cijena šutnje, toga divnog i tako potrebnog svojstva duše, u vrijeme kad na nas u ovome uzburkanom i odveć uznemirenom životu, u ovo naše doba, juriša toliko povika, galame i vike. O nazaretska šutnja, uči nas da budemo učvršćeni u dobrim mislima, zaokupljeni nutarnjim nadahnućima, da budemo dobro pripravnici slušati tajne Božje savjete i upute istinskih učitelja. Uči nas koliko je potrebno i koliko vrijedi spremanje, nauk, razmatranje, osobni i skroviti način života, molitva koju u tajnosti vidi samo Bog.«

Ovim svojim riječima, papa Pavao VI. i dalje ostaje suvremen. Kolika li je samo danas buka i vika, kolika zagušenost različitim medijima, koliko ispraznosti biva ponudeno. Šutnja je i danas važno sredstvo borbe za očuvanje jednostavnoga, poniznoga i od Boga blagoslovljenoga načina života u obitelji. Nazaretska obitelj živjela je skrovitim životom, a unutar nje i Gospodin Isus Krist. O tridesetak godina njegova života o njemu nemamo ni riječi. To su godine njegove šutnje u nazaretskoj obitelji.

Sveti Josip, koji je na početku prikazan kao pravednik, ali i sanjar koji je spreman poslušati Božji poticaj, koliko god on nerazumljiv i zahtjevan bio, do kraja života ostaje šutljivi pratitelj utjelovljene Božje riječi. I u tome nam može biti uzor. Poslušnost podrazumijeva promatranje, uočavanje, nasljedovanje.

Fra Darko Tepert

BRAND SVETOG JOSIPA

Kateheza se može izvesti za sve dobi u župi a posebno za one koji se pripremaju za sakrament svete potvrde, grupe mladih, molitvene grupe i grupe odraslih.

Ciljevi:

Posvijestiti sudionicima važnost duhovnih vrijednosti u našoj Domovini koje su preduvjet za materijalne vrednote.

Na nov i drugačiji način razmišljati o svetom Josipu, zaštitniku naše Domovine

Potaknuti čašćenje sveca, svetog Josipa u kontekstu današnjeg vremena

UVODNI DIO

Molitveni početak

Voditelj može pročitati stihove pjesme

„Mojoj lijepoj”

*Ja sam je gledao u svitanje dana
U tihim noćima od zvjezdanog sna
Rumenim sutonima ona me ljubi
Zelenim poljima i beskrajem dna*

*Ja sam je gledao kroz kapljice kise
Ona je svjetlo sto me vodi kroz noć
Olujnim valovima ona me njiše
Ona je ljubav koja ne može proći*

*Ja bih ugledao sunce
Kad bih ugledao nju
Ja bih imao ljepotu
Da je pored mene tu*

*Ja sam znao da ću svoju ljubav pokloniti njoj
Mojoj lijepoj zemlji Hrvatskoj
Ja sam znao da ću svoju ljubav pokloniti njoj
Mojoj lijepoj zemlji Hrvatskoj*

Voditelj govori: Pokušajte ovim fotografijama pridružiti imena zemalja.

Milka čokolada – Švicarska

Volkswagen – Njemačka

Eiffelov toranj – Francuska

Trolisna djetelina – Irska

Sikstinska kapela (dio freske, stvaranje – Božji i čovjekov prst) – Vatikan

Panda - Kina

Navijačica u kockastom dresu – Hrvatska

Sudionici kateheze uspješno rješavaju zadatak, razgovaraju u grupi zašto su ih fotografije asocirale na pojedine zemlje.

Ima li neka fotografija kod koje ste se dvoumili staviti ime zemlje?

Što mislite koja je fotografija najpoznatija u svjetskim razmjerima? Zašto?

Voditelj govori: Što mislite koja će biti tema našeg današnjeg susreta?

Da, *brand* je tema. *Brendovi* su zavlada li svijetom.

Možda netko proizvodi dobro pivo, možda vozi najbolji auto na svijetu, možda je savršen predsjednički kandidat, možda živi u najljepšem gradu i u najljepšoj državi na cijelom svijetu - ništa vam to neće vrijediti i nitko vam neće vjerovati na riječ ni na viđeno ako stvari niste brendirali: uložili novac, vrijeme i pamet u vlastitu promociju i u smisleno upravljanje vlastitim identitetom i imidžom.

Stoga nije čudno da svjetske gospodarske i političke sile bez obzira na svoju stvarnu te osvjedočenu snagu i moć već desetke godina sustavno brinu o vlastitom

nacionalnom identitetu i imidžu, o vlastitoj slici u globaliziranome svijetu. Pritom nije riječ samo o pukoj propagandi, odnosno o osmišljavanju upečatljivih slogana, snimanju uspješnih spotova i stvaranju prepoznatljivog dizajna, nego je riječ o dalekosežnim promjenama u funkcioniranju države i svijesti njezinih stanovnika. Primarna vještina 21. stoljeća je brendiranje.

Što mislite, koliko smo daleko stigli u brendiranju svoje Države? Gdje smo najprepoznatljiviji?

SREDIŠNJI DIO

Najava teme: Što mislite, može li brand biti svetac? Imate li neki primjer?

(Sveti Patrik u Irskoj, sv. Jakov u Španjolskoj, sv. Benedikt u Europi....)

O brendu su razmišljali i gimnazijalci u svojoj školskoj zadaći.

Gimnazijalci su dobili za zadatak napisati školsku zadaću na temu Hrvatski brand. Školska je zadaća zamišljena, objasnila im je profesorica hrvatskog jezika, otkrivati brand, što znači, kod ljudi širega prostora, jedne države, naše Domovine, stvarati prepoznatljiv identitet i osnažiti vjeru u budućnost.

Poslušajte dio teksta kojeg je napisao jedan Josip, gimnazijalac. Tekst imate pred sobom i dok ga čitate na margine možete olovkom označiti s oznakom ! dio teksta koji vas iznenađuje ili oduševljava. Oznakom + možete označiti dio teksta koji mislite da je najvažniji.

Iako bi mi bilo lakše pisati o Jadranskom moru kao posebnom hrvatskom brandu ili navijačima u kockastim dresovima ili pak Nacionalnim parkovima Plitvice ili Krka, ili gradovima Dubrovniku ili pak Rovinju, danas ću se osvrnuti na brand koji je nažalost pomalo zaboravljen, premalo prepoznatljiv a povjerenje prema tom brandu u našem narodu prestaje već godinama buditi zanimanje pa tako ne možemo ni od stranaca i onih koji dolaze u našu zemlju kao turisti očekivati nešto više. No možda baš on, svojevrsni dar s Neba, jednostavan i samozatajan, uvijek predstavljen kao netko iz drugog plana, može nam dati smjer brendiranja naše zemlje. Pogađate o kome ću pisati? Da, o svetom Josipu. Ne zato jer se ja zovem Josip i ne zato jer živim u Karlovcu u kojem je Nacionalno svetište sv. Josipa, već zato

jer je on nebeski zaštitnik naše Domovine. I to proglašen od Hrvatskog Sabora, 1687. godine.

Iako nemamo crnu pivu „Guines” koja povezuje Irce sa svetim Patrikom, njihovim zaštitnikom, ipak bi mogli naći puno poveznica sa svecem koji bdiye nad nama, našim izborom, već preko 300 godina. Sveti Patrik slavi 17. ožujka i sve medijske kuće iz godine u godinu prenose priču o njemu i Irskoj, pa tako i naša televizija. Sveti Josip se slavi 19. ožujka i gotovo nitko ne iznosi vijest da ga imamo za zaštitnika. Možda je krivo to što nemamo pivu za poveznicu! A Karlovac bi i to mogao osmisлити?! No, možda bi poveznica mogla biti politika.

Ako pogledamo političke prilike onoga vremena, kraja 17. stoljeća, vidimo da su pomalo slične današnjem vremenu. To je vrijeme isprepletano ratovima, borbama s Turcima, ali i doba znanstvenih velikana kao što je Newton.

Zrinski i Frankopani traže pomoć po europskim dvorovima. Nijemci, Mađari, Austrijanci, Talijani vladali su našom Domovinom.

A danas možemo pogledati povijesnu analogiju: sve navedeno ponavlja se danas u Hrvatskoj. Narodi koji su nas porobljavali nekad, danas preko svojih velikih globalizacijskih tvrtki i banaka čine to isto, na drugi način. Postali smo moderni robovi u vlastitoj državi.

Možda bi Hrvatski Sabor trebao obnoviti zavjet svetom Josipu, koji je zaštitnik našeg naroda, duhovnih vrednota kojima pomažemo i potičemo čuvanje materijalnih vrijednosti koje se tako lako raspršuju i nestaju.

Slavlje svetog Josipa treba obnoviti snažnije nego ikada kao svojevrtni *brand* za širenje prosperiteta, kulture i identiteta našeg prostora, naše zemlje Hrvatske...(...)

Voditelj govori: To je dio teksta koji je napisao Josip, gimnazijalac. Koju ocjenu biste dali Josipu za ovaj njegov đачki rad? Objasnite!

Pitanja za raspravu u grupi

Koji ste dio teksta označili kao najvažniji? Zašto?

Koji dio teksta vas je posebno iznenadio ili oduševio?

Može li se o svecu govoriti kao o *brandu*? Pogledajmo primjer svetog Patrika ili svetog Vlahe u Dubrovniku ili svetog Duje u Splitu.

Nalazite li poveznicu između duhovnih i materijalnih vrijednosti?

Što znači biti „moderan rob” u današnjem vremenu?

ZAVRŠNI DIO

Sada ćemo napisati, predložiti tekst zavjeta svetom Josipu. Svatko će za sebe u svojevrstnu molitvu staviti riječi i naglaske za koje misli da su aktualni danas. U molitvi neka bude sadržana naša aktualna situacija u Domovini i svijetu koji nas okružuje.

Možeš započeti ovako:

Sveti Josipe, zaštitniče naše zemlje,
molim te za moju Domovinu...

(Radovi se mogu poslati na adresu lista, dio ćemo objaviti u sljedećem broju.)

*Pripremio : Katehetski tim Ekossspiritus –
Samobar,
Radovan Librić, vjeroučitelj,
Rujan, 2014.*

SVE VEĆI BROJ HODOČASNIKA U NACIONALNOM SVETIŠTU SVETOG JOSIPA

Hrvatsko Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu posjetili su: u utorak 21. listopada djelatnici i štitičnici Doma za starije i nemoćne osobe „Velika” predvođeni ravnateljicom Mirjanom Novak; u subotu 18. listopada članice Družbe sestara Kćeri

lju 5. listopada članovi Udruge hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata iz podružnice Susedgrad predvođeni gospodinom Zlatanom Antunovićem i uz stručno vodstvo pukovnika Brune Čavića; u subotu 27. rujna učenici Nadbiskupske klasične gimnazije iz Zagreba predvođeni svojim učiteljima; u subotu 20. rujna Nacionalno svetište posjetio je profesor biblijske teologije Antonio Dava-
le iz Italije - Pugliese; u ponedjeljak 15. ruj-

14. 6. 2014. - Hrvatsko katoličko društvo medicinskih sestara i tehničara

Marije Pomoćnice, te studentice iz katoličkog doma za studentice „Laura”; u subotu 12. listopada ministranti i članovi dječjeg zbora iz Župe Kristova uskrsnuća iz Sesvet-skog Kraljevca predvođeni župnikom, vlč. Ivicom Cikom i kapelanom vlč. Kristijanom Stojkom; na Dan neovisnosti 8. listopada župljani Župe svetog Petra i Pavla iz Kašine predvođeni upraviteljem župe vlč. Matijom Pavlakovićem, rodnom iz Karlovca; župljani Župe Svih svetih iz Đakova predvođeni svećenima vlč. Vinkom Zecom i dr. Ivanom Zirdumom, umirovljenim svećenicima Đakovačko - osječke nadbiskupije; u nedje-

na na 40. obljetnicu posvete Svetišta došli su rektori hrvatskih Nacionalnih svetišta; u subotu 6. rujna župljani Župe svetog Nikole biskupa iz Bistre predvođeni upraviteljem župe vlč. Tomislavom Kraljem; u subotu 30. rujna župljani Župe blaženog Alojzija Stepinca iz Trnjske Savice predvođeni svojim župnikom mr. sc. Antunom Vukmanićem i župljani Župe BDM Majke Crkve iz zagrebačke Trnovčice, predvođeni svojim župnikom o. Andrijejom Woskom SCJ; 23. kolovoza župljani Župe svetog Benedikta iz Blaškova predvođeni svojim župnikom vlč. Hinkom Goričancem; 25. lipnja župlja-

ni Župe svetog Pavla iz zagrebačkog naselja Retkovec predvođeni župnim vikarom vlč. Nikolom Jurkovićem i mladomisnikom vlč. Ivanom Vučkom; 14. lipnja Nacionalno svetište posjetili su župljani zagrebačke

Župe Uzašašća Gospodnjeg - Sloboština i članovi Hrvatskog katoličkog društva medicinskih sestara i tehničara predvođeni vlč. Krunoslavom Pačalatom, nacionalnim duhovnikom.

14. 6. 2014 - Sloboština

14. 6. 2014. - Retkovec

9. 6. 2014. - Bistra

15. 9. 2014. - Rektorji nacionalnih svetišča

27. 9. 2014. - Nadbiskupska klasična gimnazija - Zagreb

20. 9. 2014. - Italija

5. 10. 2014. - Hrvatski branitelji - Zagreb

8. 10. 2014. - Đakovo

8. 10. 2014. - Kašina

11. 10. 2014. - Sesevski Kraljevec - ministranti

18. 10. 2014. - „Salezijanke”

21. 10. 2014. - Velika

U nedjelju 24. kolovoza prečasni Alojzije Burja i vlč. Dragutin Gereci oprostili su se od svojih službi u Župi BDM Snježne i Nacionalnom svetištu svetog Josipa. I jednom i drugom predstavnici župljana uputili su riječi zahvale te im predali darove za svećeničko služenje u Karlovcu.

U petak 29. kolovoza izvršena je primopredaja župe i Svetišta između dosadašnjeg župnika i upravitelja preč. Alojzija Burje i novog župnika i rektora mons. Antuna Sentea, ml. u prisutnosti preč. Marijana Ožegovića nadbiskupijskog ekonoma, vlč. Dragutina Gerecija i dvojice članova Župnog ekonomskog vijeća.

U subotu 30. kolovoza pedeset župljana BDM Snježne pod vodstvom novog župnika mons. Antuna Sentea i s. Dominike Šašo sudjelovali su na dekanatskom hodočašću Majci Božjoj Trsatskoj.

U nedjelju 31. kolovoza mons. Valentin Požaić, pomoćni biskup zagrebački uveo je mons. Antuna Sentea, ml., u službu župnika BDM Snježne i rektora Nacionalnog svetišta svetog Josipa u Karlovcu, te novog župnog vikara vlč. Anđelka Katanca.

U ponedjeljak 1. rujna, u prostorima franje-

vačkog samostana u Karlovcu pod vodstvom fra Franje Tomaševića, dekana održan je dekanatski susret svećenika Karlovačkog dekanata na kojem su sudjelovali i svećenici s Dubovca.

U nedjelju 7. rujna vlč. Anđelko Katanec, župni vikar predvodio je misno slavlje za djelatnike i pacijente u karlovačkoj bolnici na Švarči.

Istoga je dana objavljen prvi broj župnog listića Župe BDM Snježne te otisnuto i podijeljeno više od 500 primjeraka. Svake nedjelje vjernicima će se dijeliti župni listić s informacijama o misnim nakanama, odlomkom i tumačenjem nedjeljnog evanđelja te drugim župnim obavijestima.

Na blagdan Male Gospe 8. rujna mons. Antun Sente, ml., predvodio je misno slavlje i propovijedao u crkvi BDM Snježne na Kamenском. U koncelebriranoj misi su sudjelovali svećenici i vjernici Karlovačkog dekanata.

Istoga dana navečer upriličena je procesija sa svijećama od Svetišta sv. Josipa do župne crkve BDM Snježne podno starog grada Dubovca. Nakon procesije uslijedila je sveta misa koju je predvodio vlč. Duje Kurtović, upr. župe Sv. Tri Kralja s Banije. Uz mnoštvo karlovčana

misnom je slavlju uz domaće svećenike sudjelovao i vlč. Dražen Karačić, župnik u župi Presvetog srca Isusova.

Za vikend 13 i 14. te 20. i 21. rujna održana je priprava za brak (zaručnički tečaj) za petnaest parova zaručnika u Velikoj dvorani Pastoralnog centra na Dubovcu. Predavanja su držali svećenici, bračni par te liječnica.

U subotu 14. i nedjelju 15. rujna članice križarskog sestrinstva pod vodstvom vlč. Anđelka Katanca sudjelovali su na godišnjem susretu križara u župi svetog Leopolda Mandića u Požegi.

U ponedjeljak 15. rujna u Nacionalnom svetištu svetog Josipa u Karlovcu proslavljena je 40. obljetnica posvete crkve i svetišta. Uz

svećenike Karlovačkog dekanata u svečanom slavlju sudjelovali su mons. Zlatko Koren, rektor Nacionalnog svetišta Majke Božje Bistričke koji je predvodio euharistiju, fra. Ivan Bradarić OFM Conv., rektor Nacionalnog svetišta sv. Nikole Tavelića u Šibeniku, fra. Antun Jesenović OFM, čuvar Svetišta Majke Božje Trsatske, mons. mr. Tomislav Rogić, rektor Svetišta hrvatskih mučenika na Udbini, dr. Tomislav Markić, ravnatelj ino-

zemne pastve HBK i BK BiH, o. Mirko Nikolić DI, superior Svetišta Srca Isusova u Zagreb. Susret rektora započeo je u župnom uredu, te se nastavio upoznavanjem cijelog Svetišta svetog Josipa. Rektori su posjetili Stari grad Dubovac, grob mons. Marijana Radanovića te sudjelovali na svečanom misnom slavlju.

U nedjelju 21. rujna mons. Antun Sente, ml. predvodio je misno slavlje u Župi Sveta Tri Kralja na Baniji povodom 45 godina postojanja spomenute župe.

Istog dana navečer vlč. Dražen Karačić, voditelj priprave za brak Karlovačkog dekanata predvodio je misno slavlje u Svetištu na kraju zaručničkog tečaj, zajedno s okupljenim zaručnicima, te u koncelebraciji mons. Antuna Sente, ml., rektora Svetišta

U ponedjeljak 22. rujna članice Križarskog sestrinstva vođene kapelanom Anđelkom Katancem sudjelovale su u emisiji Radio Marije „Izazovi mladih” urednika i voditelja Antuna Sentea.

U utorak 23. rujna u prostorima župnog dvora pod vodstvom mons. Antuna održan je susret svećenika i vjeroučitelja koji djevu ili žive na području Župe BDM Snježne.

U srijedu 24. rujna nakon večernjeg misnog slavlja održan je susret s roditeljima krizmanika. Susret su vodili mons. Antun i vlč. Anđelko, te roditeljima predstavili župne kateheze i pripreme njihove djece za sakrament svete potvrde.

U četvrtak 25. rujna fra Franjo Tomašević OFM, dekan vodio je u Svetišću misno slavlje u sklopu devetnice zahvale dobrom Bogu što je sačuvao grad Karlovac od većih šteta

uzrokovanih poplavama, kao i za sve stradale u poplavama. Nakon misnog slavlja slijedilo je euharistijsko klanjanje u posebnom molitvenom i meditativnom ugođaju.

U petak 26. rujna povodom zaštitnika hrvatskih policajaca svetog Mihaela arkandela mons. Antun Sente, predvodio je misno slavlje za policajce u crkvi Srca Isusova u Karlovcu. Koncelebriranom misnom slavlju prisustvovali su svećenici Karlovačkog dekanata, dekan i vojni kapelan don Vladislav Mandura, te brojni policajci kao i članovi obitelji poginulih hrvatskih redarstvenika.

Istog dana navečer mons. Sente predvodio je misno slavlje u crkvi Uznesenja BDM u

Stenjevcu povodom otvorenja 10. susedgradskih jeseni, manifestacije koja čuva i promovira tradicionalnu nacionalnu baštinu te potiče mlade da ih sačuvaju.

U subotu 27. rujna vjernici Karlovačkog dekanata hodočastili su u Svetište hrvatskih mučenika na Udbini.

U nedjelju 28. rujna mons. Antun predvodio je misno slavlje zaziva Duha Svetoga u Svetišću te s učenicima i njihovim roditeljima i

učiteljima molio za dobar početak i tijekom vjeronaučne i školske godine.

U utorak 30. rujna u maloj dvorani Pastoralnog centra pod vodstvom mons. Antuna održan je susret svih križarskih bratstava i sestinstava koji djeluju u župi.

U srijedu 1. listopada vjernici iz Svetišća sv. Josipa predvođeni svojim svećenicima vlč. Anđelkom i mons. Antunom predmolili su po prvi put na Radio Mariji kronicu svetog Josipa.

U subotu 4. i nedjelju 5. listopada održana je duhovna obnova krizmanika koju su za njih pripremili animatori Malog tečaja kršćanstva - „Kursiljo”, animatori iz zagrebačke Župe svete Barbare iz Vrapča i križarice iz Karlovca uz duhovno vodstvo župnika Antuna i kapelana Anđelka.

U nedjelju 5. listopada članovi župnog Dječjeg zbora „Josipove pahuljice” pod

vodstvom s. Dominke Šašo i uz orguljsku pratnju Dražena Cara nastupili su na 12. smotri dječjih zborova u Župi blaženog Alojzija Stepinca u Rakitju „Zlatnoj liri”. Zbor je pratilo nekoliko roditelja i župnik Antun.

U ponedjeljak 6. listopada u prostorima Župe Srca Isusova pod predsjedanjem mons. Ivana Šaška, pomoćnog biskupa zagrebačkog održan je redoviti mjesečni susret svećenika Karlovačkog dekanta.

Istog dana navečer upriličen je susret s roditeljima prvopričesnika kojega su za roditelje pripremili župnik Sente i s. Dominika Šašo, katehistica.

U utorak 7. listopada na blagdan Kraljice sv. Krunice upriličena je procesija sa svijećama od Svetišta sv. Josipa do župne crkve BDM Snježne podno starog grada Dubovca. Nakon procesije uslijedila je sveta misa koju je predvodio mons. Ferdo Vražić, župnik na Švarči uz koncelebraciju svećenika Dekanta.

U subotu 11. listopada mons. Antun Sente predvodio je misno slavlje u crkvi svete Jelene Križarice u Zaboku za petstotinjak hodočasnika planinarskog križnog puta u organizaciji Udruge „Ekosspiritus”.

Petnaest mladih bračnih parova osnovalo je Obiteljsku zajednicu Župe Blažene Djevice Marije Snježne u karlovačkom naselju Dubovac pod vodstvom svoga župnika mons.

dva autobusa hodočasnika iz Karlovca, te sve štovatelje sv. Terezije Avilske. Mons. Sente rekao je da nastavlja tradiciju svoga prethodnika blagopokojnog mons. Marija-

Antuna Sentea, ml. i vlč. Anđelka Katanca župnog vikara **u nedjelju 12. listopada** u Velikoj dvorani Pastoralnog centra spomenute župe.

Mons. Antun Sente predvodio je popodnevnu euharistiju blagdana Terezije Avilske u Karmelu u Brezovici uz koncelebrante dr. Tokića, OCD, o. Tadeja Pericu, OCD i mladomisnika Ivana Vučaka, a pjevao je Mješoviti zbor spomenutog svetišta pod ravnanjem s. Dominike Šašo, FDC, uz nazočnost s. Felicite Samardžić, FDC, predstojnice sestara Kćeri Božje ljubavi u Nacionalnom svetištu. Dr. Tokić pozdravio je mons. Sentea, kao i

na Radanovića koji je godinama hodočastio sa svojim vjernicima sv. Tereziji Velikoj **15. listopada** u Karmel-Brezovicu i na taj način joj zahvali što je sve svoje samostane posvetila sv. Ocu Josipu.

U subotu 18. listopada blagoslovom dekana fra Franje Tomaševića započela je Katolička

malonogometna liga „Karlovac”. Blagoslovu su nazočili i svećenici iz Svetišta sv. Josipa koje ima svoju ekipu u ligi. Mladi nogometaši prvog su dana lige odigrali dvije utakmice.

U nedjelju 19. listopada u Svetištu svetog Josipa slavljena je misa zahvalnica za darove zemlje za vrijeme koje se na poseban

način molilo za misije i misionare. Ujedno su se prikupljala novčana sredstva potrebna radu misija.

Hvarsko pučko kazalište gostovalo je u Nacionalnom svetištu svetog Josipa na Dubovcu s predstavom „Prikazanje života svetoga Lovrinca mučenika” u **četvrtak, 23. listopada**.

U petak 24. i subotu 25. listopada mons. Antun Sente vodio je duhovnu obnovu krizmanika koju su za njih pripremili animatori Malog tečaja kršćanstva - „Kursiljo” u Župi svetog Vida u Vrbovcu.

U petak 31. listopada mladi grada Karlovca pod vodstvom vlč. Anđelka Katanca postavili su i prezentirali manifestaciju *Holywin* (Noć svetaca). Manifestacija je počela misnim slavljem koje je predvodio vlč. Josip Čulig, negdašnji karlovački đakon, a sada kapelan u Zaprešiću. Slijedila je duhovna i duhovita prezentacija života nekoliko svetaca te kestenijada.

JOSIPOV PLAN ZAŠTITE OBITELJI I PRAVIH VRIJEDNOSTI

U Nacionalnom svetištu svetog Josipa u Karlovcu proslavljena je 15. rujna 2014. 40. obljetnica posvete crkve i svetišta.

U želji za što boljom promocijom štovanja svetog Josipa u hrvatskom narodu, na ovu lijepu obljetnicu novi rektor Nacionalnog svetišta u Karlovcu pozvao je rektore i ču-
vare poznatijih svetišta u Hrvatskoj. Pozivu su se odazvali mons. Zlatko Koren, rektor Nacionalnog svetišta Majke Božje Bistričke, fra. Ivan Bradarić OFM Conv., rektor Nacionalnog svetišta sv. Nikole Tavelića u Šibeniku, fra. Antun Jesenović OFM, čuvar Svetišta Majke Božje Trsatske, mons. mr. Tomislav Rogić, rektor Svetišta hrvatskih mučenika na Udbini, dr. Tomislav Markić, ravnatelj inozemne pastve HBK i BK BiH, o. Mirko Nikolić DI, superior Svetišta Srca Isusova u Zagrebu. Susret rektora započeo je u župnom uredu, te se nastavio upoznavanjem cijelog Svetišta svetog Josipa. Na putu prema starom gradu Dubovcu rektori su se zaustavili na grobu nedavno preminulog mons. Marijana Radanovića, graditelja karlovačkog

svetišta te za pokoj njegove duše izmolili prikladne molitve.

Samoj svetoj misi prethodila je pobožnost sv. Josipu koju je predmolio rektor Nacionalnog svetišta mons. Antun Sente ml. U ispunjenom Svetištu misno je slavje predvodio rektor Marijanskog nacional-

nog svetišta u Mariji Bistrici mons. Zlatko Koren uz koncelebraciju već spomenutih rektora i ravnatelja te svećenici Karlovačkog dekanata predvođeni Franjom Tomaševićem OFM, karlovačkim dekanom. Mons. Zlatko Koren propovijedao je o karakteristikama sv. Josipa, posebno se usredotočivši na jednu: da je on čovjek iz drugoga plana. Naglasio je kako je danas bitno biti prvi na svim razinama života. Ne biraju se sredstva za postizanje toga cilja, ruše se i gaze drugi, blate i stavljaju na stup srama. A kada se taj cilj ostvari čuva se svim sredstvima. S druge strane, kad pogledamo Svetu obitelj, u prvom su planu Isus i Marija. Josip nam pokazuje da nije dobro iskakati u prvi plan pod svaku cijenu, da se ne trebamo osjećati zapostavljenima i do kraja neiskorištenima u drugome planu, da se u toj ulozi ne životari, već živi i diše punim plućima. Josip nas uči da moramo prihvatiti svoj položaj kao mjesto u kojem se možemo potpuno ostvariti kao čovjek, davati

rezultate prema svojim sposobnostima i pri ponudi vodeće uloge preuzeti inicijativu. Mons. Koren pozvao je vjernike da izađu iz drugog plana, da podrže dobre inicijative i da ne dopuste da netko drugi odlučuje o našoj budućnosti, o našoj Domovini, mladima. Jer i sv. Josip je izišao u prvi plan kada je to bilo potrebno te pokazao svoju snagu i inicijativu za dobro Svete obitelji. U današnje vrijeme, uz nametanje brojnih negativnosti, katolici moraju istupiti i pokazati da imaju viziju i to viziju Isusa Krista. Istaknuo je da nam sv. Josip poručuje da se ne moramo bojati nikakve krize, stvarne ili umjetne. Ne moramo se bojati ničega ako se prihvatimo vlastitog rada jer upravo su vlastiti rad i odgovornost za obitelj snaga koja nas uvijek može pokrenuti. Slaveći obljetnicu posvete Svetišta sv. Josipa moramo zahvaliti svima koji su ovu crkvu izgradili i uredili kako bismo imali prostor za okupljanje, za rast i jačanje u vjeri. Pozvani smo da i sami postanemo nerazrušiva Crkva Božjega naroda, čvrsto povezana u jedno i da, više od crkvenog zdanja, svjedočimo o Božjoj ljubavi prema ljudima. Stvoreni smo za ljubav i slobodu. U toj ljubavi sposobni smo ovaj svijet učiniti ljepšim, u toj slobodi, prožetoj kršćanskim vrijednostima, sposobni smo ovu Domovinu učiniti još ljepšom. Na kraju misnog slavlja rektor Svetišta, mons. Antun Sente ml., zahvalio je svima koji su svoje živote ugradili u Nacionalno svetište i omogućili da se u njemu okupljamo. Zahvalio je i braći svećenicima koji su svojim sudjelovanjem uveličali proslavu 40. obljetnice posvete Svetišta, kao i svim vjernicima i Karlovčanima predvođenima svojim gradonačelnikom gospodinom Damirom Jelićem koji su prisustvovali sv. misi.

Matija Barberić i AS

ČUVAJTE MLADENAČKU SLOBODU I IZGRAĐUJTE SVOJ IDENTITET U OSLUŠKIVANJU RIJEČI!

Nacionalni susret križara u Požegi 2014. godine

Bog živi! 13. rujna u jutarnjim satima, mi križarice, u pratnji kapelana Anđelka Kataneca, krenule smo na Nacionalni susret križara u Požegi. Atmosfera na putovanju bila je veoma vesela; uz glazbu, molitvu i razgovor brzo smo stigli u Požegu. Tamo su nas dočekali brojni križari iz različitih društava, prije svega domaćini, križari iz Požege, te križari iz Virovitice, Ogulina, Zagreba, Josipdola i drugih društava. Nakon tople dobrodošlice, uslijedilo je predavanje vlč. Jozе Jurića o križu, Isusovoj muci te nas je time potaknuo na razmišljanje o Isusovoj patnji i boli dok je prolazio križni put. To je, zapravo, bio uvod u predstavljanje obnovljenog časopisa koji nosi ime „Križ“, časopis križarske organizacije koji je ponovno obnovljen i objavljen nakon 11 godina, a predstavio nam ga je duhovnik za križare u Hrvatskoj vlč. Stjepan Škvorc. Uslijedilo je klanjanje koje su predvodili križari iz Požege. Po završetku klanjanja domaćini su nam pripremili pravi slavonski ručak: ljuti grah i kobasice. Vesela atmosfera s ručka preselila se u dvoranu gdje su nam križari iz Požege priredili vrlo bogat i zanimljiv program. Program je započeo predstavljanjem društava. Naše društvo probilo je led i time dokazalo da ne mora šećer nužno biti na kraju. Uz pjesmu i ples prešli smo na još više pjesme i još više plesa. Krenule su karao-

ke s malo sramote i puno smijeha. Nije da se hvalimo, ali naš kapelan Anđelko i njegova ekipa zavidno su vodili. Kapelan je pokazao svoje izvrsne vokalne, ali i plesne sposobnosti na kojima bi mu zavidio i sam Michael Jackson. Nakon toliko pjesme odlučili smo otići na zrak, malo predahnuti. Uputili smo se do obližnjeg igrališta gdje su se neki okušali u košarci, a većina nas je nastavila u sličnom duhu kao i prije te smo započeli još jedno natjecanje gdje je osim vokalnih sposobnosti bilo bitno pokazati i znanje brojnih hrvatskih pjesama. Nakon predaha na zraku, započela je radionica gdje smo podijeljeni u ekipe trebali glumiti, zvukovima dočarati dio evanđelja ili pak osmisлити koreografiju na pjesmu. Razmatranje evanđelja u zajedništvu s pjesmom bio je odličan uvod u svečano euharistijsko slavlje koje je predvodio požeški biskup mons. Antun Škvorčević koji je nas križare posebno potaknuo da promislimo o svojoj lozinci ŽEA-

mladenačku slobodu i izgrađujemo svoj identitet u osluškivanju Riječi koja nas je pozvala u život, Ljubavi s križa koja nas je jedina kadra ispuniti svjetlom i smislom, a čijim dionicima najdublje postajemo u svetoj euharistiji. Večer smo završili u jednako veselom raspoloženju te smo nakon dinamičnog plesa krenuli u obitelji. Obitelji su nas lijepo ugostile, smjestile u udobne krevete i nakon dana ispunjenog pjesmom i plesom, brzo smo zaspali. Ujutro smo iskusili pravi slavonski doručak: kulen, kobasice, špek i ostale delicije te se sretni i siti uputili na misu. Nakon nedjeljne mise i još malo druženja, došlo je vrijeme za rastanak. Iako malo tužni što se tako brzo rastajemo, srca su nam bila prepuna veselja, ljubavi i nezaboravnih iskustava koja ćemo pamtiti još dugo. Kroz ta dva dana duhovno smo se obogatili, dobro zabavili, ali u učvrstili

žrtva, euharistija, apostolat te da slijedimo primjer naših uzora kao što su Ivan Merz, Marica Stanković, ali i da slijedimo primjer života našeg nedavno preminulog prečasnog Marijana Radanovića, promicatelja križara novijeg doba. Pozvao je nas križare da se snažno odupremo suvremenim ideologijama, zavodništvima, idolima te da čuvamo

odnose i još više se povezali s križarima iz lijepe nam naše Hrvatske. 14. rujna u poslijepodnevним satima posljednji put mahnu-li smo zlatnoj Slavoniji i Požeškoj kotlini i krenuli prema, ipak nama najdražem gradu, Karlovcu.

Ivana Maradin i mlade križarice iz Karlovca

NOVI ŽIVOT I NOVA RADOST U CRKVI MAJKE BOŽJE SNJEŽNE

Mala Gospa, blagdan rođenja Blažene Djevice Marije, proslavljena je u Nacionalnom svetištu sv. Josipa 8. rujna 2014. večernjom svetom misom u župnoj crkvi Majke Božje Snježne. Prije misnog slavlja, župljani i hodočasnici Karlovačkog dekanata okupili su se u predvorju svetišta i oformivši procesiju, s upaljenim svijećama, moleći kronicu i pjevajući pjesme posvećene Majci Božjoj, krenuli prema crkvi Gospe Snježne. U ispunjenoj crkvi svetu misu predvodio je vlč. Duje Kurtović, župnik Župe Sveta tri kralja, Banija. S njim su uz oltar svetu euharistiju slavili i vlč. Dražen Karačić, župnik Župe Presvetog Srca Isusovog, Novicentar i domaćin i rektor Svetišta mons. Antun Sente, ml.

U prigodnoj je homiliji vlč. Duje pozvao okupljene da više razmisle o plodu rađanja, kako onoga koje se događa u našim rodilištima, tako i o rađanju života u svoj njegovoj punini koje se događa i našim posredstvom utjećanja ili neutjećanja na ljude oko nas. Danas spominjemo rođenje Marije, Isusove majke, ujedno zahvaljujemo Gospodinu na daru njezina života. Njezini roditelji Joakim i Ana su je rodili, ali su je i odgajali tako da je Marija kasnije bila sposobna prihvatiti Božje poslanje i tako postala majka Spasiteljeva. Isto tako smo odgovorni za ljude pored nas, osobito za one kojima smo kumovi kod krštenja ili krizme ili jednostavno pored nas žive, za djecu i mlade koji ulaze u sakramentalni život Cr-

kve. Za sve smo njih odgovorni. Svojim životom doprinosimo izgradnji kvalitetnih ljudi oko nas ili pak lošim primjerom utječemo na rađanje različitih problema. No, svi smo pozvani na gradnju zajedništva koje se i da-

nas ovdje osjeća. „Ponesimo ljepotu zajedništva koju osjećamo u blizini nebeske nam Majke i u svoje obiteljske domove”, kazao je u prigodnoj homiliji vlč. Duje.

Na kraju misnog slavlja, župnik Sente zahvalio se okupljenima na odazivu te najavio sljedeći hodočasnički susret za blagdan Kraljice Svete Krunice istaknuvši kako želi barem jednom mjesečno u ovoj župnoj crkvi slaviti svetu misu u čast nebeske Majke.

To se i dogodilo mjesec dana nakon Male Gospe: misno slavlje predvodio je mons. Ferdinand Vražić zajedno s vlč. Alojzijom Burjom, vlč. Željkom Pajićem i domaćinima mons. Antunom Senteom ml. i vlč. Anđelkom Katanecom, a vlč. Dražen Karačić i vlč. Vlado Mandura vjernicima su pružali mogućnost za sakrament pomirenja. Još jedan radostan i svečan trenutak toga dana bilo je krštenje maloga Nikše čime su se mnogi vratili u vremena svoje mladosti kada je ova crkva često bila ispunjena i starim i mladim župljanima. Na kraju sv. mise svi okupljeni molili su molbenicu Kraljici Svete Krunice te se s upaljeni svijećama i ispunjenim srcima uputili prema svojim domovima.

Matija Barbarić

KARLOVAC - POPLAVLJENI GRAD?

Posljednjih mjeseci svjedoci smo brojnih vremenskih neprilika koje su poharale Hrvatsku, a koje nisu zaobišle ni grad Karlovac.

Nakon poplave u veljači ove godine, priroda je još jednom pokazala svoju neumoljivost i snagu u rujnu. Vrhunac se dogodio 13. ruj-

našli utočište u sportskoj dvorani Osnovne škole *Grabrik*. Veliki broj građana odazvao se pozivu Stožera za obranu od poplave i grada Karlovca da pomognu u obrani grada i okolnih mjesta te su zajedno s pripadnicima interventnih službi i Hrvatske vojske započeli izgradnju zečjih nasipa na ugroženim područjima. Treba istaknuti i članove HGSS-a koji su cijeli dan neumorno pomagali u evakuaciji ugroženog stanovništva i njihove imovine. Iako se situacija kroz dan pogoršavala, a vodostaj rijeka konstanto

na kada je u gradu Karlovcu u 5 sati proglašeno izvanredno stanje. Obilna kiša koja je padala danima izazvala je bujanje dviju karlovačkih rijeka Kupe i Korane i njihovo izlijevanje iz korita. Oko 9 sati oglasila se uzbuna za opću opasnost i započela je evakuacija stanovništva iz ugroženih područja: Gornje Mekušje, Kobilić Pokupski, Husje, Donje Mekušje, dio Mostanja, Logorište i dio Male Švarče. Većina ljudi smjestila se kod rodbine i prijatelja, dok su ostali pro-

povećavao, Karlovčani su uspjeli obraniti svoj grad. Na kraju dana rijeke su dosegnule rekordnu razinu vodostaja: Kupa 843 cm, a Korana 845 cm.

Zahvaljujući milosrdnom Gospodinu i zaštitniku grada Karlovca svetom Josipu, kao i dobrim i poštivnim ljudima, ove ekstremne vremenske neprilike nisu odnijele niti jedan ljudski život na području našega grada i županije. No, ipak su izazvale velike materijalne gubitke za stanovnike po-

gođenih područja, a za sanaciju štete biti će potrebni milijunski iznosi. Stoga je grad Karlovac otvorio donacijski račun za pomoć

u otklanjanju posljedica poplave i pozvao sve pravne osobe i građane u Hrvatskoj i inozemstvu da uplatom sredstava pomo-

gnu obnovi stradalih područja. Novac se može uplatiti na račun:

HR49 2340 0091 5106 7773 5, model: HR68, s pozivom na broj 7765, uz OIB uplatitelja.

Uz materijalnu potporu potrebna je i pomoć Svevišnjega, pa je Karlovački dekanat organizirao molitvenu deveticnicu za stradale u poplavama od 19. do 27. rujna. Svaki dan u jednoj od župa našega dekanata vjernici će moći prisustvovati sv. misi i klanjanju

i moliti za stradale, a devetnica će završiti hodočašćem na Udbinu i svetom misom.

I vas, dragi čitatelji *Glasnika svetog Josipa* i štovatelji dragog nam sveca, pozivamo da svojim donacijama i molitvom pomognete

stradaloj braći i sestrama i tako učinite djelo ljubavi na koje nas Gospodin poziva.

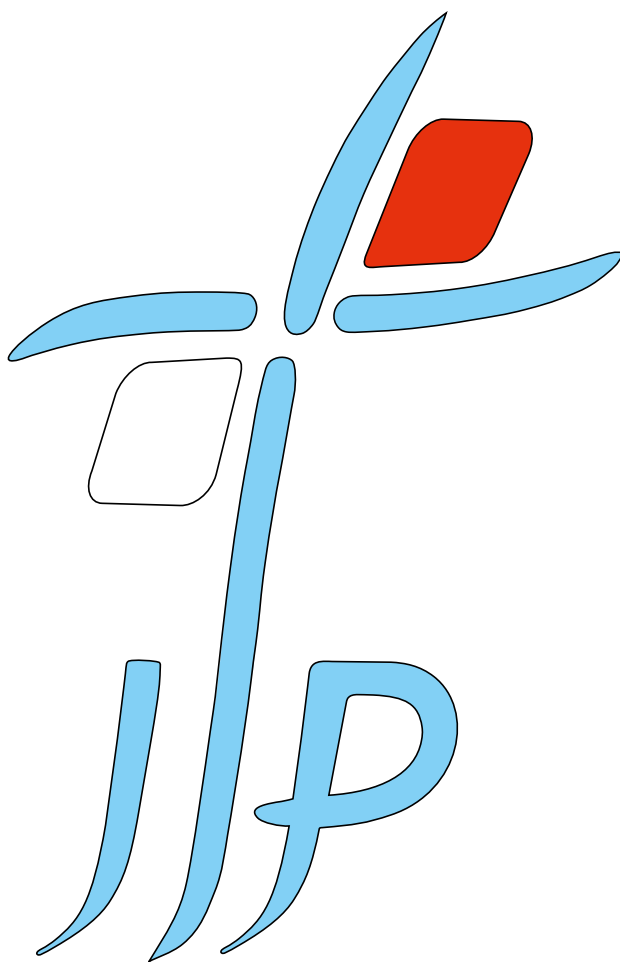
Matija Barberić

Foto: Robert Fajt/Cropix

LOGO NACIONALNOG SVETIŠTA SVETOG JOSIPA KARLOVAC – DUBOVAC

Logom dominira križ sastavljen od četiri dijela što simbolizira četiri rijeke grada Karlovača: Kupu, Mrežnicu, Koranu i Dobru. Križ je ukrašen stiliziranim kvadratićima crvene i bijele boje iz hrvatskog grba želeći istaknuti nacionalnu dimenziju Svetišta, odnosno dvjema laticama ljiljana koji je čest simbol svetog Josipa. Plava boja križa želi podsjetiti na Blaženu Djevicu Mariju kojoj je posvećena župa u kojoj se nalazi Svetište svetog Josipa. Križ izrasta iz slova „j”

pisano glagoljicom „**JP**”. Slovo „**JP**” je prvo slovo imena Josip kojemu je posvećeno Svetište. Glagoljičko pismo simbolizira dugu povijest pismenosti hrvatskog naroda te činjenicu da su se glagoljaši pred navalom Osmanlija sklonili upravo u Karlovcu. Zahvaljujući glagoljci Hrvati su već u 9. stoljeću čitali svete kršćanske knjige. Znakove loga odredio je Antun Sente, izgled loga osmislio je Mario Vukošić uz grafičku doradu Nenada Vojnovića.

DARIVATELJI

Veliko hvala i obilje Božjeg blagoslova molimo za sve podupiratelje „Glasnika svetog Josipa”. Neki to čine pretplatom na „Glasnik”, a neki daruju i više. I jednima i drugima veliko hvala. Napominjemo da je zbog vidljivo većeg broja stranica povećana i cijena „Glasnika”. Nova cijena „Glasnika” je 10 kuna, a godišnja pretplata 40 kuna. Od prošlog broja do zaključenja ovog broja svoje darove za izdavanje Glasnika svetog Josipa darovali su:

ALOŠINAC JOSIPA
BADURINA KAZIMIR
BERNIĆ KREŠIMIR - ZADAR
ĆOSIĆ IVICA - SLAVONSKI ŠAMAC
ČUBRANIĆ IVANKA - BAŠKA
ČURČIJA ANKA - SPLIT
DEVIĆ MANDA - VELIKA
DUDE MIRA
FRA JOSIP MRČELIĆ - SPLIT
HOZMEC DANICA - PRELOG
KOPJAREVIĆ ANKICA - VELIKA
KRISTINA LISICA - BIBINJE
LESKOVAR MARIJA - VARAŽDIN

MAJDENIĆ MARIJA - ČRNKOVC
MAŠKARIĆ STOŠIJA - DUBROVNIK
MATKOVIĆ ŠTEFICA - OSIJEK
PAVLOVIĆ MARIJA - PETRČANE
PETANOVIĆ KATARINA - SISAK
RADOŠIĆ MARIJA - STARO PETROVO SELO
SENTE MILKA - SVETI KRIŽ ZAČRETJE
ŠIMATIĆ MATILDA I ČITATELJI - AUSTRALIJA
TARAŠ DARINKA - KAŠTEL GOMILICA
TOMBOLAŠ SLAVA - PITOMAČA

**I DALJE SE PREPORUČAMO U VAŠU
POTPORU NA RAČUN:**

Karlovačka banka
HR6724000081510197283
OIB Župe: 68915844573

BRATOVŠTINA SV. JOSIPA ZA POMOĆ UMIRUĆIMA

Glavna je svrha ove Bratovštine pomoći molitvom i žrtvom vječno spasenje umirućih.

Uvjeti za pristupanje Bratovštini su:

1. Upis u Imenik Bratovštine.
2. Dnevno, ujutro i navečer moliti molitvu:
Sveti Josipe, djevičanski oče Isusa Krista i pravi zaručniče Blažene Djevice Marije, moli za nas i za sve koji će danas (noćas) umrijeti.
3. Preporučljivo je prikazivanje i drugih djela i žrtava za umiruće.
4. Svećenici, sudionici u ovoj Bratovštini, prikazat će godišnje jednu sv. misu za umiruće.

Bratovštini svetog Josipa od izlaska prošlog broja „Glasnika” pristupili su:

ANDRIĆ MARIJANA - TIHANJINA, BIH
 ČALIŠ MARICA - KOPRIVNICA
 DŽOLAN ANA - ROVIŠĆE
 GAVRAN MATIJA - UMAG
 MIHOČEVIĆ KATA - DUBROVNIK
 PINTAR JADRANKA - RAVNA GORA
 RAZUM STJEPAN - ZAGREB
 SLIŠKOVIĆ PIA - ŠIROKI BRIJEG
 TOLIĆ NEDA - SLAVONSKI BROD
 TUŠA DRAGICA - DONJA RIJEKA

BRATOVŠTINA SVETOG JOSIPA ZA POMOĆ UMIRUĆIMA

Boškovićeva 36, 47000 Karlovac - Hr

Ja niže potpisan/a

(ime i prezime)

(ulica, grad i država)

Želim se upisati u Bratovštinu!

40. obljetnica posvete Svetišta

